

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 11 APRIL 1930 N° 4

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

DE S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141



SCHOONHEIDSKONINGIN

Zaterdag en Zondag is in onzen Dierentuin weer de jaarlijksche (thans de achttiende) kattentoonstelling gehouden. Deze rood met witte Angora, Poelek, (eign. C. van Eijk) behaalde er den eersten en eereprijs.

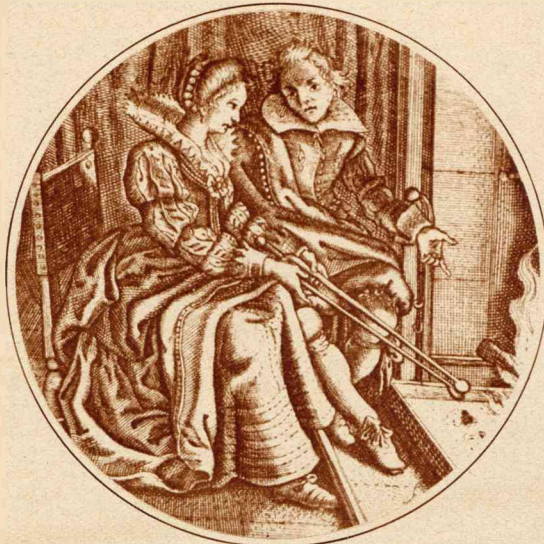
„Haagsche Meisjes”

Uit de laatste helft der zeventiende Eeuw.

Naast oud-Hollandsche zedigheid en vroomheid lonkten in sommige kringen ook ietwat wuffe luchthartigheid, ja al te dartele behaagzucht en bijna lichtzinnige pret- en pracht-liefde uit de gelederen der Haagsche juffertjes, waar van harte geflirt en „geminnecoosd” werd!

Na terugkomst van het Fransche pensionaat begon het lustige leventje, om soms na het huwelijk te worden voortgezet. Een Hollander van den ouden stempel, een zekere Lucas Saen, die secretaris van onzen gezant aan het Engelsche Hof, Baron van den Brande van Cleverskerk, was, schreef dienaangaande o.a.:

„Daar werd van alle bedaarde luiden



„...Ook zong een schoone stem temet een aardig lied...

Ook zong een schoone stem temet een aardig lied,
Dat was een avondschool waar men kon leeren
(leven;
Dat onbehoorlyc was, werd nimmer daar be-
(dreven!”

Zoo ziet men: een idyllisch samenzijn, waarnaar men heden ten dage tevergeefs zou kunnen zoeken!

Echter — aantekeningen uit dien tijd verklappen het! — deze „dames-sociëteiten” gaven ook vaak aanleiding tot gegronde aanmerkingen van moeders of echtgenooten: men speelde soms tot laat in den nacht, en de dames, daartoe aangelegd, werden verkwistend en uithuizig. Belangrijke financieele verliezen brachten huiselijke zorgen en twisten. Waaruit blijkt, dat deze intieme soirées niet zoo onschuldig waren als zij leken! In de allereerste kringen namen zij zelfs



„...Daar schoone jufferschap zich 's avonds vinden liet,
En heeren van verstand ontbraken daar ook niet....”

Kransleggen, een der populairste gezelschapsspelletjes, waarmee de zeventiende eeuwse jongelui zich vermaakten.

zeer geklaagd, dat de Haagsche juffers zoo dartel wierden en in ijdelheid de juffrouwen van andere naties navolgden, niets doende als salet te houden, te spelen en te gaan kuieren, wat lekkers te eten zonder zich te bekommeren hoe zulks gewonnen werd en toebereid, en wie het maakte, wordende het huishouden bij haar voor een schande gerekend! Ik vraag u: hoe kan een vrouw haar meiden commandeeren en het werk goed laten doen, die het zelve nooit heeft gedaan en dienvolgende niet verstaat.” Onbewust van de ergernis en verontwaardiging, waartoe zij aanleiding was, bezoekt de jeugdige Hagenaarster dier dagen vlijtig de „sociëteiten,” waarvan de Haagsche Mercurius in 1693 mededeelt, „dat er de voornaamste dames van den Haag bijna elken dag van de week bij malkander vergaderen.”

Natuurlijk kunnen er ook heeren worden geïntroduceerd! Het was een bijeenkomst

„Daar schoone jufferschap zich 's avonds vinden liet,
En heeren van verstand ontbraken daar ook niet,
Die, tot haar dienst bereid, behagelijk haar streelden,
En ieder met de zijne een kaartje somtijds speelde,
Of praatten van hetgeen was hier of daar geschied.



eenigszins verontrustende proporties aan. Bekend is de Fransche vereeniging, die te 's-Gravenhage welig bloeide. „Le précieux ordre de l'union de la joie,” opgericht ter gelegenheid van de feesten, die Wolferd van Brederode gaf ter inwijding van zijn nieuwe woning, hoek Houtstraat en Korte Voorhout (later ingericht tot militaire oefenplaats te voet en te paard). Brederode, uit een der oudste en edelste geslachten van Holland, in rechte lijn afstammend van de graven van Holland, gehuwd met Louise van Solms, zuster der Prinses, weduwe van Frederik Hendrik, Prins van Oranje, stelde zijn jongste dochter Amelia Margaretha tot grootmeesteres dezer vroolijke Orde aan. In 1653 werden Johan de Witt en Constantijn Huygens er lid van. Natuurlijk behoorden de leden tot de hoogste kringen der stad. Er werd gereciteerd, gezongen, gespeeld en gedanst, meestal

het hoofd. Op zes- en veertigjarige leeftijd, na een meer dan veelbewogen jeugd, trouwt zij met van Beuningen, tot beider ongeluk.

De eerste liefvallige en niet zoo woelige Jacoba, waarvan wij afdwaalden, Jacoba Pompe alzo, had dan den naam, het mooiste meisje van de door alle eeuwen om haar knappe meisjes bekende stad 's-Gravenhage te zijn. De Fransche schrijver Jaucourt zegt van haar: „La plus belle fille qu'il y eut



Amélie Margaretha van Brederode, de stichteres van den „précieuse ordre de l'union de la joie”.

tot de zon weer aan den hemel stond. „La plus gaie de la Hollande,” noemde de grootmeesteres in een brief aan Huygens deze instelling. Johan de Witt spreekt van zulk een nachtfeest als „la nuit de la joie.” Om haar vrije levensopvattingen en geëmancipeerdheid is ook een tweede dochter van den veldmaarschalk Wolferd van Brederode bekend. Deze, derhalve volle nicht van den Prins Willem III, Hedwig Agnes, bleef ondanks talloze aanzoeken haar ongehuwden staat getrouw, tot het einde haar leven inrichtend volgens eigen overtuiging, zonder zich ooit door een of ander maatschappelijk vooroordeel te laten intimideeren.

Ze was niettegenstaande deze absoluut vrije levenswijze om haar karakter zeer gezien bij den Prins en bij Huygens, die haar groote levendigheid van geest en haar bekoorlijke vrijmoedigheid om het eerst in zijn brieven prijst. Meer echt vrouwelijke, teedere charme treft ons bij een der veelbesproken Haagsche jufferen dier dagen: Isabella Jacoba Pompe, dochter van Mr. Matthys Pompe en Maria Musch, vrouwe van Carinsse. Ook zij behoorde niet tot „de stillen in den lande” — gelukkig voor ons, daar we anders niet veel van haar af zouden weten. Maar zij was toch van een heel ander genre dan haar naamgenoot, die andere Jacoba, Jacoba Victorine Bartolotti van den Heuvel, een der meest geavanceerde jonge vrouwen van dien tijd, een nichtje van Huygens, „geboren voor avonturen” volgens hem, en, naar men denken kan, niet zeer in de gratie als familielid. Achtereenvolgens was zij verloofd met drie aanzienlijke jongelui: van Wijnbergen, Piccart en Berch, die wekenlang op haar buitenplaats logeerden. Deze schoone gaat wat al te veel over de tong! Als aan het diner bij den Prins het gesprek op Jonkvrouw van den Heuvel komt, roept Willem III zijn secretaris over tafel toe: „Zeelhem, je bent zoo een galant, je hoort haar eens een bezoek te gaan brengen!” In 1669 schiet een harer talloze aanbidders: de Zoutelande zich na een weigering van haar voor



Mevrouw 's-Gravemoer (Truitje) met haar dochter Geertruida Quirina en haar echtgenoot Arnold Joost van Keppel, graaf van Albemarle, gunsteling van den Prins.

alors à la Haye était mlle. Pompe.” Zij trouwde zeer jong met Willem Frederik van Brakel, geëmmiteerde in de admiraliteit van Rotterdam, na vele vurige bewonderaars, waaronder men fluisterend Wil-

veilige zee van een eervollen staat in de maatschappij. Bekend is, dat Geertruida Quirina, de oudste, de vrouw werd van 's-Prinsens gunsteling, Arnold Joost van Keppel, graaf van Albemarle. Nog lange jaren, ook als zijn weduwe, woonde zij in het huis, dat tegenwoordig het Ministerie van Buitenlandsche Zaken huisvest, en de darte, goedlachsche Jonkvrouw van 's-Gravemoer wordt in een toenmalig geschrift genoemd als: „The first esteemed lady of the Hague,” bekend om haar „hoofsche en elegante levenswijze”. Over Haagsche pret en Haagsche kermis een volgend maal!

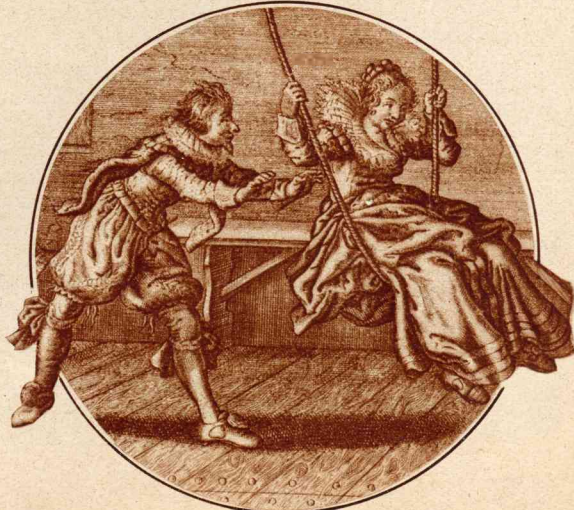
MAURITS VAN MULERT.



„... En ieder met de zijne een kaartje somtijds speelde...”

lem III noemde, te hebben teleur moeten stellen.

Hulde der jongelingschap werd ook kwistig geofferd aan de beide dochters van Van der Duyn, meestal genoemd met den naam zijner heerlijkheid: 's-Gravemoer. Mevrouw 's-Gravemoer, die haar meisjes een zeer vrije opvoeding had gegeven en zelf nog graag een aardig praatje met de jonge Haagsche heeren, die op salet kwamen, maakte, schertste op kinderlijke wijze met haar deftigen man, hem geruststellend, wanneer hij te ernstig keek, met de verzekering: „Moertje, ze spreken kwalijk van alle knappe vrouwen in den Haag, behalve immers van jouw Truitje alleen!” In trouwe, over eenigszins onstuimige baren leidde deze Truitje haar beide dochters toch naar de



De kleine Johannes

Mary Dresselhuis, de jonge artiste, die bij het Hofstad-Tooneel de aandacht trekt, gaf met Lily Frenkel weer eenige zuiver aangevoelde en raak getypeerde scènetjes in haar rol van Robinetta.



De dood van Johannes' vader, waarheen zeer kennelijk een climax in de vertooning leidde. Aan het bed Dr. Cijfer (B. Benders) en Hein (Ford, Sterneberg)



Niet beter heeft men den zeventig-jarigen dichter Frederik van Eeden kunnen eeren dan met deze bijzondere vertooning. Het is wel maar, dat er tooneelwerken te over van hem bestaan, die niet of maar heel weinig voor het noelicht zijn gebracht. Maar van den anderen kant is geen geschrift zoo karakteristiek voor van Eeden's geest, zijn strijd en zijn werk, dan dit even diepzinnige als teere sprookje. En zeker wanneer het arrangement voor tooneel van Ys Vissel evenzeer als regie en acteurs (en niet te vergeten de décorateur) er zoo mondermel in geslaagd zijn, de sfeer en de lijn te behouden van het origineel, dienen hier evenzeer de grijze dichter als het Rotterdamsch Hofstad-Tooneel gefeliciteerd te worden met het bijzondere succes.

Carla de Raet en Lily Frenkel-Bouwmeester hebben het belangrijkste aandeel gehad in het welslagen van deze fijnzinnige vertooning, Clara de Raet (links) als Windkind, Lily Frenkel (midden) in haar zuivere weergave van het zoekende dichterziektje, den kleinen Johannes. Rechts Gerard Hartkamp als de kabouter Wistik.

Louis van Gasteren heeft hier gelegenheid gehad, om in de rol van Pluizer, (waarvoor hij zich een prachtige, typeerende kop gegrimeerd had, den besten kant van zijn talent te laten zien.



Berlijnsche schooljeugd in uitgelaten pret: de Paaschvacantie is in zicht en de prijsuitdeeling heeft kostelijke verrassingen gebracht.

UIT
ALLE
WERELD



Meer dan ergens wordt in Engeland de roeisport beoefend. Met het voorjaar heeft ook het roeiseizoen zijn intree meer gedaan en de beroemde Cambridgeploeg heeft te Putney plechtig dit seizoen geopend.

Lente in Japan. Den roem van de Japansche lente vormen de ontelbare kerseboomen, die nu reeds in vollen bloei staan. Deze mooie landweg bij Tokio geeft wel een sprookjesachtigen indruk van het typische natuurschoon, dat men daar allervege in dezen tijd genieten kan. Dan ziet 't er langs onze polderwegen en dijken toch een beetje anders uit!



De meest gevierde Amerikaansche neger-tooneelspeler is Paul Robeson: hij vertoeft op het oogenblik in Berlijn, waar hij in gastrollen optreedt bij het Deutsche Künstlertheater. Onze foto toont hem in de rol van Kaiser Jones.

tien — 'n prachtig uur, zoo dacht ik, om 't feest der winkelweek, ter eere van de asphalteering, in vollen luister even gade te slaan voor m'n kroniek. Nebbesj!

De heele feestdrukte, 's avonds half tien, bestond uit... mij. En deze „drukte” haastte zich voort met gezwinden pas onder de feestelijke guirlandes door, die de straat fleurig overspanden, omdat men er van huis tot huis ('t was Vrijdag) karrevrachten stof de lucht in klopte uit vloerkleeden en loopers; wolken stof, die de feestverlichting en m'n neusgaten verstopten! En grijs geworden van schrik en vooral van stof, wist ik de feestbuurt langs 't andere eind te ontglippen, ruim ademhalend aan de boorden der Mauritskadewatere, die in 't nachtelijk donker geheimzinnig voortkabbelden onder 't brugje door, vanwaar 'n lantaarntje z'n gouden slingertjes rustig wierp in het inktzwarte water.... *Den Haag bij nacht* — 's avonds om half tien....

Verlaten in nachtelijke rust, lag aan den anderen kant te droomen het „deftigste plein van Europa” — Voorhout — het plein der Gezantschappen, het plein, waar steeds de werelddiplomatie haar woontenten opslaat — en waar twee menschen waren. Het was er dus 100% drukker dan op den feestenden Denneweg. De ééne helft was ik weer, en de andere helft de geeuwende schildwacht voor het paleis onzer Koningin-Moeder.

En angstig keek ik naar omhoog, naar de vensters der hotels, of geen diplomaten deze „drukte” gadesloegen achter opengeschoven gordijnen. Maar gelukkig — niets! Men sliep.



Een grappig tweetal deelnemertjes op de katten-tentoonstelling, de zgn. Peters-show, die Zaterdag en Zondag in den Dierentuin gehouden werd.



De Denneweg-bewoners, die de asphalteeringsweeën te boven zijn, hebben uitbundig aan hun vreugde daarvoor lucht gegeven. De straat werd feestelijk versierd en van de meeste huizen wapperde het dundock.

Toen H. M. de Koning Moeder voor het eerst den Denneweg passeerde, werd haar door de feestende bewoners een bloemenhulde aangeboden. Het dochtertje van den heer Blomjous was voor die vereerende opdracht uitgekozen.

Slechts de bonte, internationale vlaggen hingen slap neer van de hotelgevels, die verkwiinden in het nachtelijk donker van Den Haag om half 10. Wat is het avondleven in onze fiere residentie *kapot*! Om *negen uur*, als alle lichten zijn gedoofd en slechts het vage licht der Berlage-lantaarns 'n matten schijn werpen in de verlaten straten — als ge gaat ontmoeten de oude mannetjes onder lange peleriens, geheimzinnig aan deurknoppen frutselend, de leden van de talrijke nachtveiligheidslegers in onze stad, dan gevoelt ge u 'n nachtbraker.

De Fransche modekoning Paul Poiret stapte deze week met z'n hofdames (de mannequins) af in Hotel Central en verleende audientie aan de Haagsche upper ten, die z'n koninklijke schatten kwamen bewonderen. Zelfs van het corps diplomatique was er 'n schare van gezanten onder de bezoekers aan dezen Jurken-koning tegenwoordig. Als 'n Oostersch vorst praatte hij, omgeven door z'n harem-vrouwen, die hij kleepte in de schoonste sluiers en toiletten,

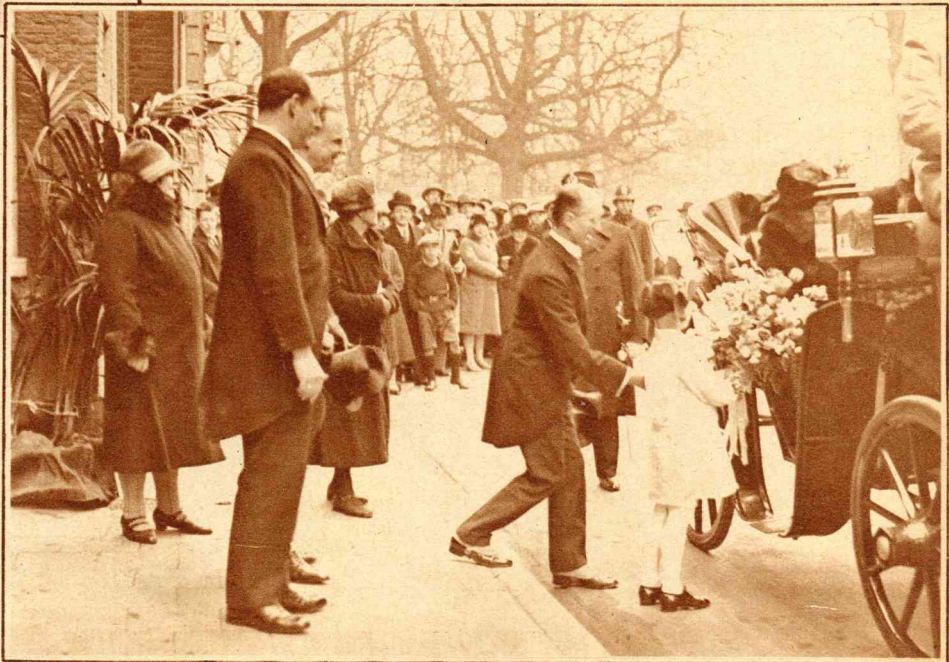
op zijn onwankelbaren troon, die even stevig staat als die van onzen eigen Kousenkoning. 'n Modeshow, die alles wat op dat gebied reeds was vertoond in onze stad sinds 't modevoorjaar, met stukken sloeg.

Als overwinnaar met de tropeeën (in klinkende munt in z'n zak) heeft le Roi Paul I de Residentie weer verlaten, vele van z'n schatten genadiglijk achterlatend aan wat schoonen van ons stedeke, dat zich „voelde” met dit Koninklijk bezoek. En velen gingen droomen van wereldstadsgenoegens en luxe, toen zij, pas middernacht (om 9 uur), haar sponde opzochten, gehuld in 'n Parijsche pyama, die koning Paul haar had aangesmeerd....

Krantenpagina's vol van Jubilarissen had Den Haag deze week te eeren en te huldigen. Want 1 April schijnt wel de datum te zijn, waarop men ambtenaren aanstelt. Tegengestelde polen trekken elkaar aan. Typisch! Op den dag van 1 April (als men de gekken stuurt waarheen men wil) zijn het de verstandige ambtenaren, die voor lange jaren gestuurd worden naar hun kantoorzetels. Wel, geteld: zestien jubilea op één dag, van 't zilver tot het goud! Bij het Gas, bij de Post, bij de Politie, bij de Groote Kerk, bij de Belastingen bij de Departementen, overal was 1 April 'n dag van jubilea en blommen; leuningstoelen en gouden horloges; spietsen en enveloppes, sigaren en 'n pikketanus. M'n plaatsruimte is te klein om ze allemaal te noemen; maar niet minder welgemeend ook mijn gelukwensen aan deze plichtsgetrouwen-op-den-langen-afstand.

Den Haag, 6 April 1930.

A. A. L. GRAUMANS



De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Hij richtte zijn harde, diepliggende oogen op haar met een korten, tragischen blik — en sloeg ze toen onmiddellijk weer neer. „Ik praat niet veel.”

Een groot medelijden welde in haar op. Ze kwam een paar stappen dichterbij en legde haar hand licht op zijn mouw. „Ik begrijp het, Bob. En als ik ooit iets voor je doen kan — wát of wanneer ook —”

„Dank u, juffrouw,” antwoordde hij bijna ruw, en verwijderde zich met groote passen langs de oprijlaan.

Ze stond alleen op de veranda en keek hem na. Haar blik werd verduisterd door tranen, toen ze keek naar zijn gebogen schouders en het pak, dat hem drie jaar te voren zou hebben gepast, maar dat nu bijna belachelijk om hem heen sloeberde. Ze sloot even haar oogen, als om het beeld en de herinnering buiten te sluiten van dien harden rhythmischen tred: het machinale, droge geroffel van zijn stappen — links, rechts, links, rechts — terwijl zijn oogen op den grond vóór hem gericht waren, en ieder gebaar, iedere schuwde, doffe blik het onmiskenbare stempel van het gevangenisleven droeg.

Bob wandelde naar het centrum van de stad, een marsch van iets minder dan twee mijlen. Hij voelde behoefte, zijn geest van Lois te bevrijden, vóór hij iemand anders ontmoette. Zijn hersens konden geen twee gedachten tegelijk verwerken. Nog niet. Drie jaar geleden was hij geestelijk bijzonder soepel en veelzijdig geweest; maar de gevangenis had zijn gedachtengang verminkt, zooals ze zijn spieren verslapt had.

Lois zat hem dwars. Hij verafschuwde het feit, dat zij Peter Borden's dochter was. Hij verafschuwde haar medelijden. Maar hij vond haar sympathiek — en hij wilde niemand sympathiek vinden, die in betrekking stond tot Borden. Hij wilde zijn haat niet zien inkrimpen of verwateren.

Maar hij wist, dat het fijngevoelige meisje hem diep beklagde. Precies als haar vader. Peter Borden was altijd een plichtsmensch. Hij was een plichtsmensch geweest, toen hij tegen Bob Terry getuigde in de verduisteringszaak en hem naar de gevangenis zond door de logische kracht van zijn getuigenis. Het drong nooit tot Bob door, dat de oude man de grootste kwellingen doorstond, nu hij van dag tot dag duidelijker voor oogen zag, welke verwoestingen hij had aangericht door zijn star plichtsbeseft.

Bob Terry had maar twee gedachten, terwijl zijn voetstappen gelijkmatig op het plaveisel klonken. De eerste was, dat hij Peter Borden haatte.

De tweede was, dat hij wel wenschte, dat hij niet zoo instinctief en zijns ondanks reageerde op de onweerstaanbare vriendelijkheid van Lois. En hij wenschte — och God! hoe wenschte hij, dat ze zou ophouden, hem te beklagen.

NEGENDE HOOFD-STUK

De wachtkamer van John Carmody's kantorenreeks imponeerde

HET VERHAAL TOT NU TOE

De onschuld van Bob Terry, die gevangen zat wegens verduistering, komt na drie jaar aan het licht. Na zijn vrijlating biedt zijn vroegere patroon Borden hem een tehuis aan bij zich en zijn dochter Lois, hetgeen Terry, hoewel grenzenloos verbitterd tegen Borden, aanneemt. — John Carmody, een advocaat van verdacht allooi, is verliefd op zijn secretaresse Kathleen Shannon. Deze is een nichtje van Terry's celgenoot Todd Shannon. Zich een verzoek van dezen herinnerend, besluit Terry, haar te gaan opzoeken.

en verbijsterde Bob. Het was n ontzaglijk ver trek; in het midden stond 'n zware tafel, overladen met dagbladen en tijdschriften. Cliënten zaten hier en daar in de kamer, sommige gereserveerd en waardig en onmiskenbaar behoorend tot de betere kringen van de stad. Anderen maakten zeer klaarblijkelijk deel uit van de klasse van min of meer obscure en verdachte individuen. Jegens dezen voelde Terry 'n instinctmatige welwillendheid. Dit was het soort menschen waaronder hij drie jaren geleefd had: mannen, die geen last hadden van scrupules, zelfs nauwelijks van 'n geweten, die de wet overtraden, omdat ze daar persoonlijk behoefte aan voelden, en geen rekening hielden met de belangen van anderen.

Zij keken achteloos naar den nieuw-aangekomene, en een van hen, een kerel met borstelige wenkbrauwen, die dringend behoefte had aan een grondige bewerking met een scheermes, vertoonde een schaduw van een glimlach. Bob knikte en de man wist zonder verdere ondervraging, dat deze bleke jonge man een soort van geestverwant van hem was.

Een kantoorjongen informeerde naar den aard van Bob's aangelegenheid en Terry overhandigde hem het introductie-briefje voor Kathleen Shannon. De jongen was verstandig en beleefd. Hij verzocht Bob plaats te nemen en verdween. Terry koos een stoel naast den man met de wenkbrauwen en onmiddellijk begon dat individu een gesprek, met een stem die rauw en heesch was, maar toch tamelijk vriendelijk.

„Hallo, maatje.”

Het kwam niet in Bob op, deze familiariteit van een zoo onguur type aan te moedigen. Hij knikte alleen maar en trachtte te glimlachen, maar het

resultaat was slechts een krampachtig vertrekken van zijn lippen. „Hallo.”

„Moet je d'r in of kom je d'r uit?” informeerde de ander met een verbijsterend flegma en onbevangenheid.

„Ik Ben er juist uit.”

„Gos! Bof jij effe! Ik moet er juist naar toe. Als John zich er nu maar mee bemoeien wil —”

„John?”

„Mr. Carmody. Jô, dat is 'n kraan! Een reuzen-vent om mee te doen te hebben. Hij —”

De deur ging open en de lispelende Willie Weaver kwam de kamer binnen, één wandelende bundel spieren, zooals hij daar voor een oogenblik op den drempel bleef stilstaan, de kruin van zijn kaal hoofd glimmend als een biljart-bal. Zijn ietwat waterige oogen zochten de kamer af en hij stapte zonder aarzeling op Bob af.

En toen begon hij te spreken in zijn wat krakend gefluister en Bob voelde een schokje van verrassing. Gefluister van dezen reus! De stem had dreunend en galmend moeten zijn.

„Bob Terry?”

Bob stond op. „Ja, mijnheer.”

Een massieve hand werd hem toegeduwd. „Ik ben Weaver. Willie Weaver. Juffrouw Shannon is op 't oogenblik juist bezig bij mijnheer Carmody. Zij laat u vragen, binnen te komen.”

Bob volgde hem gedwee; zijn gelijkmatige stappen klonken luid op den gladgeboenden vloer van de wachtkamer. De havelooze cliënt met wien hij zich onderhouden had, staarde hem afgunstig na. Bob was ongetwijfeld een misdadiger van gewicht en aanzien, anders zou de lispelende Willie Weaver niet zoo'n opvallende hartelijkheid ten toon gespreid hebben. Weaver was een bekende en gevreesde persoonlijkheid in zekere kringen. Zijn spraakgebrek, dat hem onmogelijk maakte, op een normalen toon te spreken, suggereerde meer dan wat ook een zekere onheilspellende geheimzinnigheid.

Ze gingen Weaver's kantoor door, een streng-eenvoudige boekhoud-afdeeling, en kwamen daarna in een klein, rustig-gemeubeld vertrek, dat aan een ander kantoor grensde. Van achter de tusschen-

deur kon Bob het egale dreunen van een mannenstem hooren; de woorden werden onverstaanbaar gemaakt door de zware mahoniehouten paneelen.

„Dit is juffrouw Shannon's privé-kantoor,” fluisterde Weaver. „Zij zal over een paar minuten hier zijn.”

Hij grinnikte genoeglijk en vertrok. Toen Terry alleen was, nam hij het vertrekje eens nauwkeuriger op. Het was in volmaakte harmonie met de andere vertrekken in de lange reeks — en heel en al verschillend van wat hij verwacht had.

In vroeger jaren had hij van Carmody hooren spreken, zooals de doorsneeburger van de doorsneestad hoort van den burgemeester, den commissaris van politie of een andere plaatselijke autoriteit. Hij kon zich niet in alle bijzonderheden herinneren, wát hij had hooren vertellen, behalve dat



HAROLD LLOYD DRAAGT THUIS GEEN BRIL. Een der mooiste landgoederen in Benedict Canyon, gelegen te noorden der Beverley Hills (Californië) is het bezit van Harold Lloyd. Het park is sprookjesachtig mooi en zijn golfterrein een model, zooals bijna geen club in Europa kent.

Carmody een machtige en gevreesde figuur in de samenleving was — geduld maar niet gezien in de beste maatschappelijke kringen, en een soort beschermheer van veroordeelden. Hij had zich een vage voorstelling gevormd van Carmody's kantoor, sinds Todd Shannon hem had geprest, zich daar te vervoege: hij had in den geest een rommelig, verveloos lokaal gezien met goedkope prenten aan de muren en een chaos van papieren op afgeschaafde eiken lessenaars. Zijns ondanks maakte, hetgeen hij zag, een diepen indruk op hem. Geen groote corporatie kon zich beroemen op smaakvoller of gedistingeerder kantoren, op een zakelijker atmosfeer. Een stille eerbied voor den grooten man maakte zich langzaam van Bob Terry meester. Hij bemerkte, dat hij niet langer een tegenzin voelde in een ontmoeting met Carmody.

Hij gaf er zich geen rekenschap van, dat het dicteeren in de aangrenzende kamer had opgehouden. Hij hoorde de deur niet opengaan. Maar hij hoorde de diepe, melodieuze klanken van een meisjesstem. „Mijnheer Terry?”

Hij stond op. Zijn blikken gleden over de keurige, rustige verschijning en een oogenblik gleed er een uitdrukking van verbijstering over z'n effen gezicht.

Dit was de grootste verrassing van alle. Hij wist, dat dit Kathleen Shannon moest zijn, maar ook zij was op de een of andere manier héél anders, dan hij zich had voorgesteld. Niet dat hij zich een duidelijk beeld had gevormd van wat hij verwachtte te zien. Daarvoor had hij te weinig belang in haar gesteld. Maar dit had hij toch in elk geval niet verwacht: deze glanzende zwarte oogen en dit bijna Oostersche haar, die gelaatskleur, die even licht en fijn was als die van Lois Borden, de koele blondine, of dat eenvoudige, gedistingeerde kantoorcostuumpje, of dat voorkomen van beschaving en verfijning. Het scheen ondenkbaar, dat dit meisje Todd Shannon's nichtje zijn kon. Niet, dat hij niet erg veel van Todd hield — en niet, dat zij niet heel mooi had kunnen zijn. Maar wanneer hij de moeite had genomen, zich vooraf een beeld van haar te vormen, zou 't dat van een meisje geweest zijn, dat aardig en knap, maar vrij grof was; vrijmoedig in haar optreden en een beetje luidruchtig. Verbijstering was op zijn gezicht te lezen en sprak uit zijn toon.

„Bent u Kathleen Shannon?”

„Ja.” Zij begreep zijn verwarring en ze deed haar genoegen. „Wilt u niet gaan zitten?”

Hij ging onhandig zitten. Zijn gemak van bewegen had hij ten eenenmale ingeboet. Hij zat daar, wat voorovergebogen, terwijl hij opkeek naar haar lief gezicht, waarop de uitdrukking van vriendelijke belangstelling elk oogenblik levendiger werd.

Zij voelde zich wonderlijk aangetrokken tot dezen jongen man, met die diepe, tragische smartlijnen in zijn ondanks alles jongensachtig gezicht. Er lag een hopeloosheid in heel zijn linksche, onbeholpen houding, die een onmiddellijk beroep deed op haar moederlijk instinct. Hij was als een schip zonder roer, machteloos afdrijvend met den stroom; reddeloos verbijsterd door den plotelingen overgang van het strenge gevangenisregime naar de vrijheid der buitenwereld, die hij ontwend was en waarvan hij niet langer deel uitmaakte.

Zij wist reeds een en ander van hem uit Todd Shannon's brief. Maar Todd was niet bij machte geweest, de aantrekkelijke persoonlijkheid van den jongen in zijn schildering ten volle recht te doen wedervaren. Pas wanneer ze naar zijn tengere, gebogen gestalte, zijn ingezonken wangen, zijn bleek voorhoofd en zijn diepliggende, doffe oogen keek, begreep ze hem geheel: zijn lijden en zijn verbittering. En ze sprak hem onbevangen toe, met een oprechtheid die hem goed deed en verwarmde.

„U hebt een verschrikkelijken tijd doorgemaakt.”

Hij sloot heel even zijn oogen. „Ja juffrouw.”

„Oom Todd heeft me over u geschreven. Hij meent, dat 't u moeilijk zal vallen, u weer aan het gewone leven aan te passen, en hij zou graag willen, dat ik u daar een beetje bij hielp.”

„Ik kan me heel goed redden, juffrouw.”

„Dat hoop ik. Maar hij scheen toch bezorgd voor u te zijn — hij mag u zoo erg, erg graag.”

Bob sloeg zijn oogen op. „Hij heeft een pagode voor me gesneden van cederhout. Hij had geen ander werktuig dan een scheermesje.”

Het meisje kreunde eventjes. Zij voelde de nuance van tragiek in Bob's stem; de klank van trots en



EEN RUSSISCHE FILMSCHOONHEID. De bekende Russische filmster Emma Zesskarskaja geldt als één der schoonste artisten van haar land. Zeker is, dat er uit dezen kop meer karakter spreekt, dan uit die der meeste wekelijkske Ane ikaansche heldinnen van het witte doek.

dankbaarheid. En zij trachtte het gesprek een andere wending te geven.

„Hebt u al plannen gemaakt voor de toekomst?”

„Nog niet, juffrouw Shannon.”

„Hebt u wat geld?”

De deemoedig-schuchtere gevangenisshouding viel als bij tooverslag van hem af. Zijn oogen fonkelden haar tegen met een hartstochtelijke woede, die haar bijna schrik aanjoeg. „Ja, ik heb geld! Geld van Peter Borden! Hij geeft me een dak boven m'n hoofd en kleren en geld om me schadeloos te stellen — schadeloos te stellen —” Zijn hoogopgerichte gestalte zakte weer ineem en zijn stem eindigde in een gefluister. „Ik haat hem.”

Zij legde haar hand licht op zijn arm. „Ik geef u volstrekt geen gelijk, maar ik begrijp u,” zei ze, en hij knikte dankbaar. Het deed hem zoo goed, met iemand te spreken, die tenminste iets van hem begreep. Lois beklaagde hem — en Lois kon hem niet begrijpen. Maar dit meisje kon dat wel. De schaduw van de gevangenis was over haar eigen familie gevallen, en zijzelf had daar onschuldig onder geleden. Hij bleef naar haar kijken; ze zat wat voorovergebogen, met groote glanzige oogen, een en al vriendelijkheid.

„U is heel hartelijk voor me, juffrouw Shannon.”

„Ik mag u,” antwoordde zij, volmaakt onbevangen en openhartig. „U hebt een moeilijken weg achter u, en die vóór u ligt, zal nog oneffener zijn. Ik begrijp, dat u tot nog toe eigenlijk nog geen tijd hebt gehad om eens rustig na te denken en uw eigen verbitterden gemoedstoestand eens kritisch te

bezien. Maar soms, Bob Terry, kan het een groote steun zijn, te praten met iemand, die meevoelt en begrijpt. Als ik die iemand zou mogen zijn, zou dat me oprecht blij maken. Ik geloof, dat dat oom Todd's bedoeling was, toen hij u naar me toestuurde. Misschien zouden we samen, u en ik, uw probleem kunnen oplossen.”

„Ik tob nergens over. In zekeren zin heb ik volstrekt geen zorgen. Ik heb alles, wat ik maar bij mogelijkheid nodig zou kunnen hebben.”

„Maar u voelt u ellendig. U haat Borden, en zoolang u dien haat niet hebt leeren overwinnen, zult u niet gelukkig kunnen worden.”

„Ja, ik haat Borden. En den een of anderen dag zal ik met hem afrekenen. Dat heb ik me zelf beloofd.”

Zij schudde afkeurend het hoofd en opende haar lippen om te antwoorden, maar op 't laatste oogenblik bedacht ze zich. Ze had genoeg menschenkennis, om te zien, dat de jonge man bezeten was door slechts één gedachte, één wensch — één obsessie. Peter Borden had hem een onherstelbaar onrecht aangedaan, en zoolang Borden daarvoor niet betaald had met eigen smart en schade, in plaats van met geld dat hij nauwelijks miste, zou Bob Terry niet voldaan zijn. Hoe afkeurenswaardig ook, ze was in zijn omstandigheden toch ook weer zoo begrijpelijk, deze zucht naar weerwraak en vergelding — en hij stond nog zoo dicht bij de vreemde, verwrongen mentaliteit der gevangenis. Zijn wereld was niet langer verdeeld in goed en kwaad: hij onderscheidde nog slechts wat mogelijk was en onmogelijk; hij kende slechts twee tegenstellingen: ontsnapping en opsluiting.

Zij had reeds begrepen, dat hij inder tijd naar de gevangenis moest zijn gegaan als een heel andere persoonlijkheid dan hij nu was: hooggestemd en gevoelig voor indrukken, en ze wist iets van de ellendige ruwheid en grofheid van gevangenisindrukken. Ze waren ingekerfd in zijn ziel — en drie jaren lang had hij zich om steun en troost moeten wenden tot verharde, vaak onverbeterlijke boosdoeners. Het feit zelf van zijn onschuld, van het onrecht, hem aangedaan, was oorzaak, dat dit alles slechts te dieper en wreeder wondde en zijn verbittering bijna ongeneeselijk maakte.

John Carmody kwam binnen door de verbindingsdeur met zijn privé-kantoor — kwam binnen zonder kloppen. Hij stak zijn hand naar Bob

Terry uit, terwijl hij zich met een paar korte woorden voorstelde.

Weer kreeg Bob Terry een schok. Het was toch ondenkbaar, dat deze onopvallende, bijna negatieve persoonlijkheid met die rustige stem de groote, de machtige, de gevreesde John Carmody was! En toch, wanneer men hem nauwkeuriger bestudeerde, schenen zijn kalmte en zijn tenger uiterlijk de gedachte aan zijn bijna onbegrensde macht juist te verlevendigen.

„Ik weet, wat je zult moeten doormaken, Terry,” zei John Carmody vriendelijk. „En ik weet, dat je Todd Shannon's vriend bent. Den een of anderen dag zul je met jezelf tot klaarheid komen en misschien zul je dan een betrekking wenschen. Ik heb genoeg verstand van menschen en gevangnissen om jou en je probleem te begrijpen. Als de tijd komt, dat je ernaar verlangt, aan 't werk te gaan, zou ik willen, dat je eens met me kwam praten. Ik kan hier een plaatsje voor je inruimen.”

Hij keerde zich om en was verdwenen — nog vóór Bob Terry zijn mond kon opendoen om hem te bedanken. En toen kwam er een overweldigend gevoel van dankbaarheid over den jongen man.

„Waarachtig!” stiet hij uit. „Die man is een wonder!”

Maar Kathleen Shannon antwoordde niet. Ze staarde naar de deur, waardoor John Carmody verdwenen was en ze scheen diep in gedachten — en niet vrij van bezorgdheid.

(Wordt voortgezet)



DE SCHELPE NVISSCHER AAN HET SC



DE SCHELPE NVISSCHER AAN HET SC



AN HET SCHEVENINGSCHIE STRAND

Een Nachtelijk Avontuur

door

J. P. BALJÉ

Door een ellendigen samenloop van omstandigheden was ik gedwongen een nacht in het dorp H. over te blijven. Humeurig en rillend van koude, ging ik op zoek naareenslaapgelegenheid. Met mijn koffertje in de verkleumde hand was ik het dorp al een paar maal doorgewandeld, maar had niets anders kunnen ontdekken dan een vrij groote dorpskerk, die in de hoofdstraat gevestigd was, en een klein, onooglijk caf  tje in        der zijstraten. Daar ik vermoedde, dat in dit laatste „gribusje” wel geen gelegenheid tot overnachten zou zijn, stapte ik met een zucht de andere herberg binnen. Ik trad direct op den waard toe, die achter het buffet troonde, en die, na mij even te hebben opgenomen, met een toestemmend gebrom antwoordde op mijn vraag, of hij mij nachtverblijf kon verschaffen.

Tevreden, dat ik tenminste een onderdak had, bestelde ik wat eten, want ik rammelde van den honger, en toen ik even later in de nabijheid van de roodgloeiende kachel den inwendigen mensch versterkte, begon allengs mijn onprettige stemming te verdwijnen. Naarmate ik de koude uit mijn ledematen voelde verdwijnen — het was midden in den winter en het vroom, dat het knapte — begon ik me zelfs eenigszins behaaglijk te gevoelen en nam ik de menschen rondom mij eens wat nauwkeuriger op. Het waren allen boeren met gemoedelijke, ietwat domme gezichten. In groepjes zaten ze te praten en nu en dan ving ik brokstukken van gesprekken op.

Het was mij opgevallen, dat, zoodra ik had plaatsgenomen, het gesprek aan het tafeltje naast mij plotseling was verstomd. Een groote, stevige boer, met een bolronde, frisch-rood gezicht had mij voortdurend zitten aanstaren, fluisterde nu en dan wat met zijn buurman, om mij dan weer met zijn attentie te vereeren. Dit observeren duurde zeker een kwartier, doch nauwelijks had ik het laatste stukje eten in mijn keelgat, of de boer wendde zich verlegen tot mij en sprak, terwijl ik een soort vrees in zijn oogen meende te bespeuren:

„Komt u voor hem, van den toren?”

Verbaasd staarde ik den man aan, niet begripend, wat hij bedoelde.

„Excuseer,” antwoordde ik, „maar ik begrijp niet precies...”

„Komt u niet voor hem?” vroeg hij weer.

„Eerlijk gezegd, begrijp ik niet, wien u met „hem” bedoelt, maar als u weten wilt, wat ik hier in dit dorp doe, dan is dat met weinig woorden te zeggen. Ik heb hier namelijk niets te doen, miste

alleen de treinverbinding naar de hoofdstad, dat is alles.”

Zijn trekken schenen zich te ontspannen, hij zuchtte hoorbaar, toen lachte hij even verlegen.

Geïnteresseerd keek ik hem aan, ik voelde, dat er iets geheimzinnigs met den man in verband stond, dien hij eenige malen met „hem” had aangeduid, en, nieuwsgierig als ik nu eenmaal ben, besloot ik een gesprek met den boer aan te knopen, om het fijne van de zaak te weten te komen.

„Voor wien dacht u eigenlijk, dat ik hier was?” vorschte ik.

Weer verscheen er een glimp van vrees in z’n oogen; de man scheen nu eenmaal niet aan het geheimzinnige wezen te kunnen denken, zonder angst te voelen.

„Ik dacht, dat u voor den bewoner van den toren kwam,” fluisterde hij. „Als er hier een vreemdeling komt, is het altijd voor hem!”

„Is er dan iets bijzonders met den man uit den toren?”

De vrees in zijn oogen teekende zich duidelijker af. „Het is daar niet pluis, mijnheer. Die man verschijnt nooit in het dorp, de meesten van ons hebben hem nog nooit gezien en er gebeuren rare dingen op den toren! Dries kan er van meepraten!” Een knik in de richting van zijn metgezel aan het

tafeltje zei mij, wie Dries was. Deze knikte gewichtig met het hoofd, boog zich toen wat naar mij over en sprak eveneens fluisterend:

„Het spookt daar, mijnheer!”

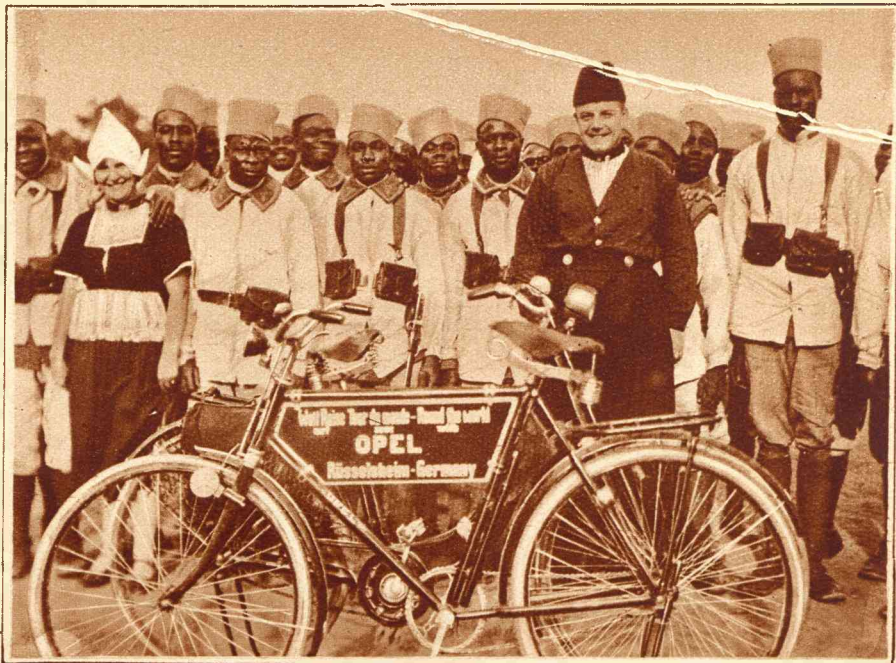
Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Veel had ik al gelezen over bijgeloof van de landelijke bevolking en het aan de fantasie van reporters toegeschreven, die verlegen waren om copie.

Doch thans scheen ik dan zelf een staaltje van dat bijgeloof te zullen hooren. Snel bracht ik mijn gelaat weer in een ernstige plooi en vroeg belangstellend:

„Hoe manifesteren die spoken zich dan?” doch ziende, dat hij mij niet begreep, herhaalde ik mijn vraag in een anderen vorm: „Hebt u die spoken al eens gezien?”

„Ik niet, maar Dirk Koster wel! Ik heb ze alleen gehoord.” Een rilling ging hem door de leden, ondanks het feit, dat hij bijna boven op de kachel zat. „Ik ben        keer ’s avonds langs den

Van de reis, welke het echtpaar Heesters door verschillende werelddeelen maakt, plaatsten wij, gelijk men zich zal herinneren, eenigen tijd geleden een serie foto's. De beide wielrijders zijn thans in Noord-Afrika aangekomen. Van hun tochten door Marokko en den Soedan zonden zij ons eenige opnamen, welke wij hierbij onzen lezers aanbieden.



Bij de negersoldaten.

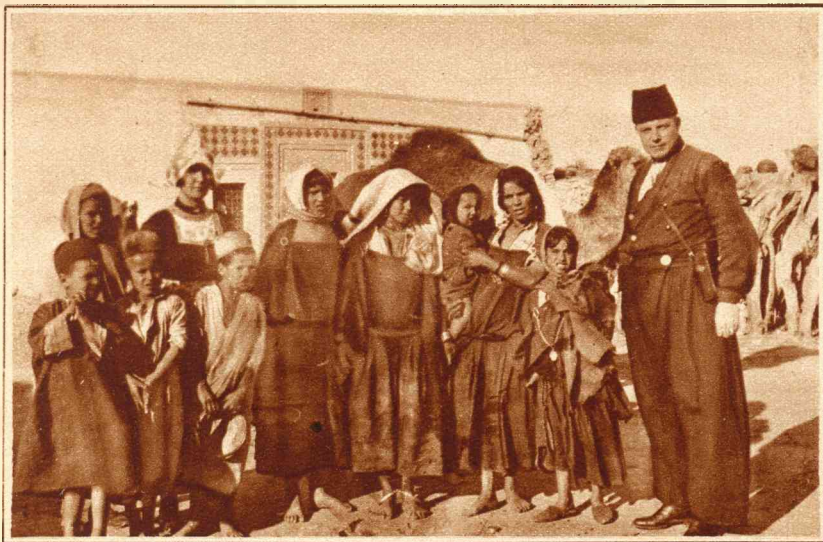


Het Colosseum te El-Djem.

toren gekomen, maar nooit ga ik daar nog in het donker naar toe. Zoo’n gegil als ik toen hoorde, mijnheer...” Een nieuwe huivering bewees, dat zijn ervaringen van zeer griezigen aard waren geweest. In        teug leegde hij zijn nog vol glaasje ouwe klare, bestelde direct een nieuw. Van ouwe klare was hij blijkbaar niet bang!!

„En Dirk Koster heeft het spook ook gezien,” ging hij voort, „een gedaante van wel drie meter lang, heelemaal zwart en met geelgloeiende oogen. En anderen hebben het ook gezien.” Blijkbaar was de man erg dorstig, want opnieuw verdween zijn glaasje klare, dat wil zeggen de inhoud, met ongelooflijke snelheid in zijn keelgat.

Anderen, oplettend geworden, waren naderbij getreden, en de        spookhistorie volgde op de andere. Totdat het me begon te vervelen, en ik mij door den waard mijn kamer liet wijzen. Het was een ruime kamer en het viel me zeer mee, dat ik in dit betrekkelijk kleine dorpslogement het nog zoo goed had getroffen. De waard trad naar het raam en wees naar buiten. „Dat is de toren,



Bij de zwervende Bedoeïnen.

mijnheer! Een mooi bouwwerk, jammer dat de duivel er in huist." Toen wenschte hij mij een goede nachtrust en verliet hoofdschuddend het vertrek.

Ik keek naar het bouwwerk, dat de waard mij gewezen had. Het was een heldere nacht, de maan en de sterren gaven het landschap een tooverachtigen aanblik. De toren lag op 'n kleinen heuvel, en zooals de waard gezegd had, het was een prachtig gebouw. Sierlijk en trotsch spitste de toren de lucht in en teekende zich tegen den helderen hemel duidelijk af. Ik begon te soezen en dacht aan alles, wat de boeren dien avond hadden verkondigd. Hoeveel daarvan was waarheid en wat was fictie? Zou er werkelijk iets geheimzinnigs in den toren verborgen zijn? Of was de man, die er woonde, misschien alleen wat eenzelve, een geleerde wellicht, die leefde voor zijn boeken, een scheikundige, die proeven nam en welke proeven door de domme boerenbevolking voor spookverschijnselen waren aangezien?

Zonderling, maar ik had geen slaap meer. En waar ik in het begin van den avond zoo had tegen opgezien, het loopen in de koude winterlucht, dat scheen mij thans, nu ik de zekerheid had den nacht niet buiten te moeten doorbrengen, niet meer zoo verschrikkelijk, integendeel het trok me aan. En voor ik het wist, had ik mijn raam geopend, en was naar buiten geklommen. Want ik wilde niet, dat men in de herberg van mijn nachtelijke escapade zou weten! Met flinken stap, om de koude niet te voelen, begaf ik mij op weg naar den toren. Het was een goed kwartier loopen, doch eindelijk stond ik er dan toch vlak voor. Het gebouw scheen uitgestorven te zijn. Ik trad op de deur toe en trachtte die te openen, doch ze scheen hermetisch gesloten. Toen liep ik om den toren heen, doch nergens zag ik een mogelijkheid om toegang te krijgen. Weer probeerde ik aan de deur en tot mijn groote verwondering ging deze nu zonder moeite open! Vlug slipte ik naar binnen.

In de gang, waar ik nu stond, was het helsch-donker; tastend gleed ik langs den muur en uitte plotseling 'n lichten kreet, toen mijn hand den bek van een dier raakte. Maar dadelijk lachte ik om mijn angst, want het bleek een hertekop met gewei te zijn, zooals men wel meer als wandversiering aantreft. Voetje voor voetje schoof ik verder, nu en dan even luisterend. Opeens hield ik den adem in van schrik, want ik meende een zacht lachen achter mij te hooren. En hoewel ik doodstil stond, hoorde ik duidelijk een *geschuifel*! Een ijskoude hand lei zich om mijn hals en met een gil van schrik vloog ik terug, maar toen ik bij de deur kwam, kon ik deze niet openen. De deur was niet te verwrikken! En duidelijker dan zooeven klonk nu het gelach, satanisch en hoonend! Het zweet brak mij nu aan alle kanten uit. Mijn onzichtbare vijand scheen in het donker te kunnen zien, want weer voelde ik zijn tastende handen over mijn kleeren gaan. In het wilde weg sloeg ik met mijn vuisten, doch ik raakte slechts den muur. Toen holde ik naar voren en plotseling werd het lichter: ik zag een trap voor mij, die ik begon te bestijgen. En steeds vervolgde mij het helsch gelach. Nu en dan hoorde ik een stootende ademhaling achter mij, eenmaal zelfs greep een hand mijn been en slechts met inspanning van alle krachten kon ik

mij losrukken. Aan de trap scheen geen einde te komen; ondanks mijn emotie had ik de treden geteld en ik was al aan de honderdvijftig zonder dat 't einde te zien was. Nu en dan waren de treden wat breder en was er een raampje in den muur, waardoor ik het veld kon zien, en hoewel ik steeds steeg, scheen ik toch op dezelfde hoogte te blijven. Eindelijk — ik telde al driehonderdvijfenzestig treden — zag ik, dat de trap ophield

der werd het geroep, harder en harder het gebonk, totdat . . .

Totdat ik het besef kreeg, dat er buiten op mijn kamerdeur werd geklopt. Nog slaapdronken stond ik op van den stoel, waarop ik al soezend was ingeslapen, opende de deur en keek in het woedende gezicht van den waard! Of ik eindelijk eens op wilde houden met dat gegil en gestamp. Want dat ik anders mijn troost maar elders moest zoeken. En met een slag vloog de deur voor mijn neus dicht!

Toen begon ik me te ontkleeden, en terwijl ik een blik wierp op den toren, die daar nog altijd vreedzaam in het maanlicht trotsch zijn spits ten hemel verhieft, besepte ik, dat spookverhalen, vlak voor het naar bed gaan, zelfs op den nuchtersten mensch een fatalen invloed kunnen hebben!



Arabische winkels in Tunis.

en eindigde in een soort hal. Doch pas had ik de laatste trede bereikt, of een witte gedaante scheen op mij af te zweven! En achter mij hoorde ik steeds het dreigende gelach! Ik keerde om en zag nu het gelaat van den man, die mij volgde. Er was niets mensche lijks aan: twee oogen, zeker zoo groot als theekopjes, fonkelden als kooltjes vuur, de mond was in 'n breeden grijns vertrokken, ooren had 't wezen niet, evenmin als haar! En twee neuzen stonden op de plaats, waar anders de ooren staan! In de ééne hand hield het gedrocht een kaars, in de andere flikkerde het lemmet van een lang mes! Op het moment, dat het wezen de hand ophief, om het mes in mijn lichaam te stooten, klonk een donderend geluid door het gebouw. Het was, of men met boomstammen de deur rammeide! Aarzelend bleef het gedrocht staan, toen vloog het met een rauwen kreet de trap af. Van de witte gedaante bespeurde ik niets meer. Ik zette mij op de bovenste trede, want ik kon niet meer blijven staan, ik trilde als een espenblad. En beneden bleef het gebonk aanhouden. Het scheen of ook stemmen iets riepen. Luider en doordringen-



De Kathedraal te Tunis.

ZWEEFVLUCHTEN

BOVEN ONS DUIN



De piloot op zijn eigenaardige zitplaats aan den kop van het zweeftoestel.



Het zweeftoestel wordt door het duin naar het strand gedragen, om beschadiging tijdens het vervoer te voorkomen.

Pander heeft het eerste Nederlandsche zweefvliegtuig geconstrueerd en Zondag zijn er boven strand en duin benoorden Wassenaar de eerste proeven mee genomen. De amateur J. E. Fijen, die de vluchten volbracht, heeft daarmee de bruikbaarheid en de zuiverheid der constructie bemezen. Na eenige sprongen op het strand beproefd te hebben, werden later vanaf het duin langere vluchten ondernomen. Men den kop op den wind klom de houten vogel wel dertig meter boven het strand en eenmaal bleef zij meer dan drie minuten in de lucht. Deze eerste proef is zoowel voor den constructeur, den heer Slot van Pander's vliegtuigenfabriek, als voor den kundigen piloot Fijen een bijzonder succes geworden.



Op 1 April j.l. vierde de heer A. v. d. Berg zijn zilveren dienstjubilé bij de fa. Jonker en Zonen te Gouda.

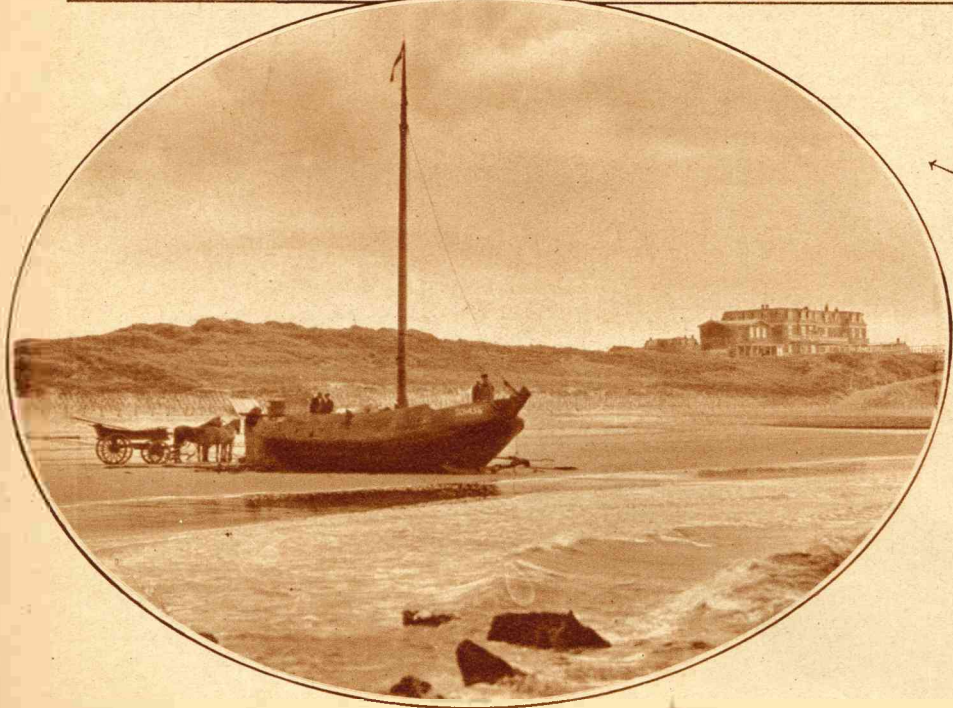


Eveneens op 1 April j.l. mocht de heer W. Gorrissen den dag herdenken, waarop hij 65 jaar lang in onafgebroken dienst was bij de familie Van Alphen te Zegwaart. Een merkwaardig jubileum: meer dan diamant.

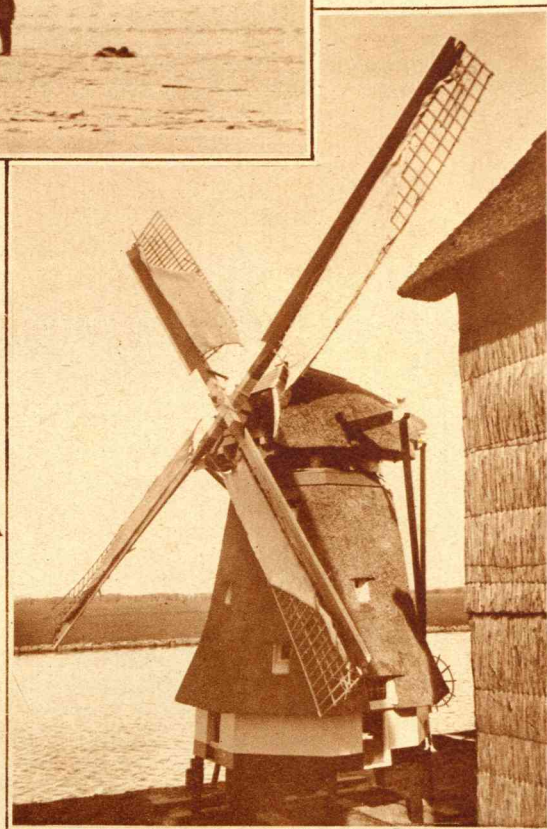


Een der eerste zweefvluchten boven het strand.

Voor het badhôtél te Kijkduin ligt een visschersschuit, die in een storm lekgeslagen werd en op het strand moest worden gezet. Men is thans bezig, den schokker te sloopen.



De heer J. Zandbergen te Valkenburg kwam op het lumineuze idee om de Amerikanen voor goed te genezen van hun voorstelling van den „Hollandschen molen". Hij heeft een z.g. origineelen achtkantigen bovenkruier laten bouwen, waarvan de heeren A. J. Dekker (molenbouwer) te Leiden, firma W. Vletter (rietdekker) te Oegstgeest en Jac. Lemmerzaal (zeilenmaker) te Zoeterwoude de uitvoerders zijn geweest. Dezer dagen is hij scheep gegaan naar Amerika (Oijster Maj L. I.) alwaar hij zal draaien en alzoo een juist beeld geven van onzen mooien Hollandschen molen.



Sport van Zondag

De Nederlandsche voetbalploeg heeft tegen het sterke Italiaansche team een hoogst eervol resultaat weten te verkrijgen. Weliswaar kunnen onze Italiaansche tegenstanders zich gelukkig achten met de wetenschap, dat zij in den wedstrijd van Zondag 't beste voetbal hebben gespeeld, doch hiermede is een match nu eenmaal niet beslist. De doelpunten wegen nog steeds het zwaarst en



De Italiaansche voetbalploeg met reserves, gekiekt voor den wedstrijd tegen het Hollandsche team op Zondag j.l.



Het Nederlandsche elftal, dat Zondag tegen de Italianen gelijk speelde. V.l.n.r. v.d. Heijden, De Kreek, v.d. Broek, Kools, v.d. Meulen, v.d. Wildt, Breitner, Landaal, v. Kol, W. Tap en Denis.

het elftal, dat wij Zondag op de kampioenen van Europa hebben afgezonden, is in elk geval in staat om er voor te zorgen, dat de tegenpartij, welke dan ook, het in goals maken niet zoo heel erg ver zal brengen.

Nu Denis toch weer de oude is gebleken, beschikken we over een verdediging, welke den toets der vergelijking met die van de beste continentale ploegen glansrijk kan doorstaan. Dat geeft in elk geval voor de twee belangrijke wedstrijden tegen de Belgen in Mei a.s. een tamelijk groote zekerheid.

Er valt echter nog wel meer goeds van ons elftal te vertellen. Het is niet de verdediging alleen geweest, die Zondag de kastanjes, of althans één kastanje, uit het vuur heeft gesleept. De middenlinie heeft de Italianen geweldig op de huid gezeten. Orsi b.v. had tegen Kools een bepaald onplezierigen middag en het pleit niet weinig voor het uitstekende spel van den N.A.C.'er, dat hij ondanks die speciale bewaking, welke hem was opgedragen, nog gelegenheid vond om voldoende aandacht aan zijn voedende taak te schenken. Hij was Zondag wel de beste half.

De wijzigingen, indien ze er tenminste nog komen, zullen zich dan ook wel tot den aanval beperken, want hoewel dit onderdeel als geheel niet is tegengevallen, zijn er toch ook geen daverende dingen van te verwachten. Over de bezetting der midvoorplaats b.v. zal men het nog wel niet eens

zijn. De Deventenaar de Kreek, dieer Zondag debuteerde, is geducht tegengevallen, en het zou ons al zeer verwonderen, wanneer deze speler ook in het elftal van 4 Mei a.s. wordt gekozen. Het is

den bal, om zich bij een internationalen wedstrijd in het vereischte snelle tempo schietkansen te scheppen. Als wij dan verder nog iets op den aanval aan te merken hebben, is het betreffende Tap, die het nog maar steeds niet kan afleeren, ook den derden man te passeeren, wanneer hij er twee verlakt heeft. Maar juist die derde is hem natuurlijk altijd te vlug af. Dit moet Tap toch zoo zachtjes aan zelf ook wel inzien. Eigenaardig dat hij het desondanks maar niet kan laten.

V. d. Broek werd eerst goed actief, toen hij dat juweeltje van 'n doelpunt had gescoord. Dat was werkelijk een goal van het oude beproefde Hollandsche maaksel. Zoo'n doelpunt, dat de schaal ineens in het voordeel van een elftal kan doen overslaan. Het is al weer eenige jaren geleden, dat we op dit soort goals in Tap's glorieperiode patent hadden. Zou die tijd terugkeeren? Dit is juist, wat wij noodig hebben. Een enthousiaste verdediging, welke er voor zorgt, dat het spel van de tegen-



v.d. Meulen verdedigde Zondag tegen de Italianen zijn doel op solide wijze. Op deze kiek zien we hem een hoogen voorzet onderbreken. Magnozzi en Orsi stormen toe. Op den achtergrond Kools.

weliswaar niet altijd juist, het bij één enkele proefneming te laten, doch wij hebben den indruk gekregen, dat men dezen Oosterling te hoog heeft aangeslagen. Zijn spelverdeling b.v. is absoluut onvoldoende, en hij heeft nog te weinig macht over



De wedstrijd Holland-Italië. Goal! v.d. Broek heeft met een geweldig schot het Italiaansche doel doorboord.



Combi in actie tijdens den wedstrijd van Zondag j.l. bij een aanval der Hollanders op zijn doel. De Hollandsche aanvallers op deze kiek zijn De Kreek, v.d. Broek en v.d. Heijden.

standers uiteen wordt gerukt, en dan een aanval, waarin spelers, die doelpunten maken op een moment, dat ze nooit worden verwacht. Dat zijn de grondslagen voor overwinningen op sterkere tegenstanders, zooals b.v. ook de Italianen waren.

Het heeft er thans wel den schijn van, dat we de magere jaren achter den rug hebben. Onze tamelijk geschokte reputatie op de internationale voetbalmarkt is Zondag weer zoo ongeveer in evenwicht gebracht. Na de twee wedstrijden tegen België kunnen de papieren boven pari staan.

Waar is mijn Vader?

Ik dacht aan het verhaal van miss Letitia over de parels, en voelde, dat de dief, door het succes met de eerste tien aangemoedigd, meer wou komen halen. Mijn eerste aandrift was, naar het hoofdeinde van mijn bed te gaan, waar ik gewoonlijk een revolver bewaar. Maar toen ik den dikken post van het ledikant aanraakte, herinnerde ik mij, dat ik niet thuis was en hier denkelijk geen wapen zou vinden.

Ik tastte op den schoorsteenmantel, gooide iets om, dat op den grond viel met een lawaai als een oordeel en vond tenslotte een zwaren koperen kandelaar. Daarmee gewapend waagde ik mij in de donkere gang en sloop tastend in de richting van de trap.

Nachtlichtjes brandden er niet, de duisternis was volkomen.

Ik bereikte de trap sneller dan ik verwacht had en het scheelde een haar of ik was voorover naar beneden gevallen. Ik had mijn schoenen uitgedaan, een voorzorgsmaatregel, waar ik later spijt van had. Toen ik eenmaal beneden was, wist ik beter den weg. Ik ging aanstonds de bibliotheek in, die juist onder mijn kamer lag, maar ik hoorde geen geluid meer aan het raam. Ik meende buiten stappen te hooren, die naar den voorkant van het huis kwamen. Ik keerde mij vlug om en ging naar de deur, tot er iets met een geweldigen schok tegen mijn neus kwam. Ik deinsde terug en ging zitten, duizelig en woedend. Er kwam geen tweeds slag, en toen eerst begreep ik, wat er gebeurd was: ik had, met uitgestoken handen vooruitlopend in het donker, één hand gestoken aan iederen kant van de openstaande deur en was daar dus precies met mijn neus tegenaan geloopen. Later ontdekte ik, dat ik niet weinig gebloed had.

Mijn kandelaar was onder de tafel gerold en met wat rondkruipen op handen en voeten vond ik hem weer. Ik had, naar ik schatte, drie of vier minuten verloren, en ik was woedend om mijn eigen domheid en onhandigheid. Niemand scheen echter het lawaai gehoord te hebben. Met al haar bluffen op haar waakzaamheid scheen miss Letitia even vast te slapen als de anderen. Ik ging weer naar de hall en vervolgens in de eetkamer. Daar zat iemand aan de luiken, en terwijl ik stond te staren, ging er een open. Het was zóó donker buiten, door de boomen en den afstand van de straat, dat ik alleen door het geluid begreep, dat het luik open was. Ik stond midden in de kamer, met één hand stevig mijn kandelaar omklemmend.

Maar het raam wou niet open. De inbreker scheen geen goede gereedschappen te hebben. Hij wrong iets onder den benedenrand, maar het knapte af, en door het dikke glas heen hoorde ik hem tieren. Toen verliet hij het raam en bewoog zich naar de voorzijde van het huis.

Ik strompelde in dezelfde richting, meer dan eens mijn ongeschoeide voeten stootend tegen de meubels, hetgeen mij door al mijn opwindning heen geweldig zeer deed. Toen ik echter de voordeur bereikte, ontdekte ik met verbazing, dat ze niet gesloten was, en op een kier stond van wel ruim een centimeter. Aarzelend bleef ik staan. Maar ik kon moeilijk anders doen: ik deed kalm de deur verder open en stapte naar buiten, in het duister.

Het volgende oogenblik sloeg ik met kracht tegen den vloer van het portiekje. Ik ben volstrekt niet zoo klein en licht, maar onder de woede van dien aanval was ik als een kind. Het was, denk ik, een tuinstoel, waarmee ik buiten gevecht gesteld werd; het vouwde tenminste samen als een zakmes, — en meer wist ik de eerste minuten niet.

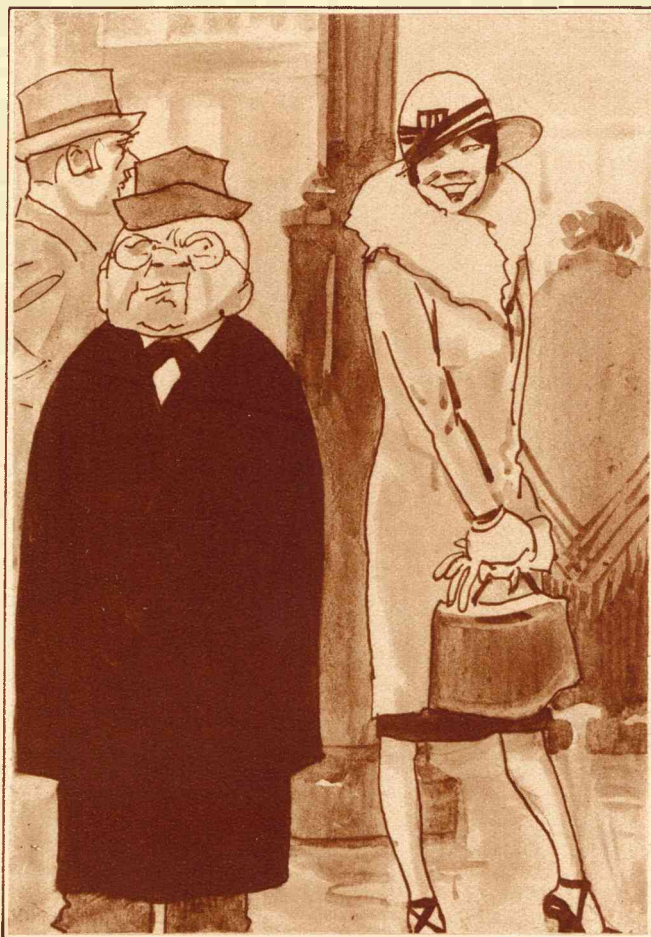
Toen ik bijkwam lag ik nog waar ik was neergevallen, en naast mij op den grond stond een kaars te branden. Een minuut had ik noodig om te verzinnen waar ik was, en nog een minuut om mij bewust te maken, dat ik in den loop van een revolver keek. Ik dacht, dat ik nog nooit zoo'n ongunstig

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

gezicht had gezien als dat van den man, die de revolver vasthield, en vervolgens dat ik erg ongemakkelijk lag. Toen begon de man van het vuurwapen te spreken.

„Waar heb je die tasch gelaten,” vroeg hij, en ik voelde zijn knie op mijn borst.

Professor Priem Pruttelt:



.....„Ik zal een tram eerder nemen.
Ze DREIGT verliefd op me te worden.

„Welke tasch?” vroeg ik flauwtjes. Mijn hoofd bonsde en de kaars was een vulkanische uitbarsting van vonken en walm.

„Doe niet zoo gek,” hield mijn tegenstander aan, „als ik die tasch niet binnen vijf minuten terug heb, schiet ik je zoo vol gaatjes als een kaas.”

„Ik heb geen tasch gezien,” zei ik onnoozel, „wat voor een tasch, — een actentasch, of een reistasch.” Ik hoorde mijn stem nog trillen van den schok.

„Je hebt ze in huis verborgen,” zei hij, en bij ieder woord kwam de revolver iets dichterbij mij. Plotseling keerde mijn normaal besef terug en ik worstelde om los te komen.

„Ga dan binnen om te kijken,” antwoordde ik. „Laat me opstaan, dan zal ik je zelf binnen laten.” Het gezicht van den man stond vol verbazing en ergernis.

„Jij mij binnenlaten! Jij!” Hij stond op zonder de dreigende houding van de revolver te wijzigen. „Je gaat daar binnen, — hier, draag de kaars, — en je wijst me de tasch. Vlug, hoor je?”

Ik was niet in staat mij te verzetten. Duizelig stond ik op, maar toen ik trachtte te bukken om de kaars op te nemen viel ik er bijna overheen. Mijn hoofd klaarde echter spoedig weer op en toen ik de kaars in de hand, had kon ik mijn aanvaller beter bezien. Hij bekeek mij even belangstellend als ik hem. Hij was een jonge man, uitstekend gekleed, maar hij zag er ongelooflijk moe en wild uit.

„Ik weet werkelijk niets van een tasch,” hield ik vol, „maar als u mij uw woord geeft, dat er niets in zit van het eigendom van dit huis, zal ik u binnenlaten om er naar te zoeken.”

Hij keek mij heel zonderling aan, liet de revolver zakken en greep mij bij den arm.

„Wie ben jij toch voor den drommel?” vroeg hij woest.

Ik geloof dat voor ons beiden tegelijk een licht opging.

„Mijn naam is Knox,” zei ik koel, tastend naar mijn zakdoek, want ik voelde dat ik bloedde uit een wond boven het oor. „Mr. John Knox.”

„Knox!” In plaats van verlichting toonde hij nog grooter schrik dan tevoren. Hij trok mij de kaars uit de hand, hield die omhoog en bekeek mijn gezicht. „Maar dan... goede God... Waar is mijn tasch?”

„Ik voel iets in mijn hoofd op de plek, waar u me geraakt hebt,” zei ik. „Misschien is 'm dat.” Maar mijn sarcasme liet hem koud.

„Ik ben Harry Wardrop,” zei hij, „en ik ben beroofd, meneer Knox. Ik probeerde in huis te komen zonder de familie wakker te maken, en toen ik weer hier bij de voordeur kwam, waar ik mijn tasch had neergezet, was hij verdwenen. Toen u buiten kwam, dacht ik, dat u de dief was en... nu hebben we al dien tijd verspild! Er moet iemand mij zijn nagegaan en haar geroofd hebben!”

„Wat zit er in de tasch?” vroeg ik, vooruit tredend tot den rand van het portiek; en met behulp van de kaars keek ik rond.

„Belangrijke papieren,” zei hij kort. Hij scheen versuft en buiten staat te beslissen, wat er nu gedaan moet worden. We spraken onwillekeurig beiden heel zacht.

„Weet u zeker, dat u haar hier hebt gelaten?” vroeg ik. Het scheen ongelooflijk, dat er gestolen was, zoo rustig en vreedzaam was het rondom.

„Precies op de plaats waar u nu staat.”

Opnieuw zocht ik hier en daar, ging de treden af en keek tusschen de canna's, die langs de stoep stonden. Ik zag iets glinsteren en toen ik bukte, vond ik een kleine bruinleeren reistasch, nog gloednieuw.

„Hier is 't ding,” zei ik, niet zoo heel vriendelijk, want ik had aan die tasch heel wat onaangenaamheid te wijten. Wardrop echter knapte oogenblikkelijk op toen hij het voorwerp zag. Zijn verwrongen trekken ontspanden zich.

„O, gelukkig!” riep hij. „Ik kan het u niet uitleggen, maar... het zijn ontzettende dingen, die van deze tasch afhangen, meneer Knox. Ik hoop, dat u 't me vergeven zult... ik geloof, dat ik u leelijk geraakt heb...”

„Dat hebt u inderdaad,” zei ik grimmig, en ik gaf hem de tasch. Reeds het eerste moment, dat hij hem in handen had, begreep ik, dat nog niet alles in orde was. Hij ging vlug naar binnen en stak in de bibliotheek het licht aan. Toen, met bevende vingers, opende hij de tasch. Hij was leeg!

Een oogenblik bleef hij er ongeloovig in staan kijken. Toen smeet hij het ding op tafel en keerde zich tot mij.

„Dat is een gemeene truc!” zei hij woedend. „U hebt hem ergens verstopt. Dit is mijn tasch niet. U hebt ze verruild...”

„Stel u niet aan als een gek,” verweerde ik mij. „Hoe kon ik een tasch van u omruilen, terwijl ik een kwartier geleden u en uw boeltje en uw ruwe manieren nog niet eens kende? Houd uw hersens bij elkaar. U hebt natuurlijk vandaag uw tasch ergens neergezet, en een handige gauwdief heeft er een anderen, die er op leek, voor in de plaats gezet. Dat is een bekend kunstje.”

Hij liet zich op een stoel neervallen en bedekte het gezicht met de handen.

„Dat is onmogelijk,” zei hij na enkele oogenblikken, waarin hij, naar ik veronderstel, geregeld

overdacht, waar hij geweest was. „Ik werd wel gevolgd, in Plattsburg. Twee kerels hebben me in 't oog gehouden van 't oogenblik, dat ik er kwam, Dinsdag. Toen ben ik van hotel veranderd, — en gisteren, — da's Woensdag — heb ik niets gemerkt. Maar onderweg naar den trein voelde ik, dat ik weer gevolgd werd, en toen ik me vlug om-draaide zag ik één van de kerels vlak voor me staan.”

„Zou u hem herkennen?” vroeg ik.

„Ja, zeker. Ik dacht, dat het een detective was; u moet weten, die hebben 't nogal druk met ons, nu de verkiezingen op til zijn. Hij was in ieder geval niet op den trein.”

„Maar de andere misschien wel.”

„Ja, da's mogelijk. Maar één ding begrijp ik niet, meneer Knox. Toen we in Bellwood het station binnenreden, heb ik mijn tasch open gehad om er de krant en mijn spoorboekje in te stoppen. Toen was het wel degelijk mijn eigen tasch; ik herinner me heel goed, dat ik er mijn nachtgoed en borstels in gezien heb.”

Terwijl hij sprak had ik gesnuffeld in de leege tasch.

„Waar had u 't spoorboekje gestopt?” vroeg ik.

„In 't zakje aan den binnenkant,” antwoordde hij.

„Daar zit 't,” zei ik, en ik trok het gele omslag er uit. Een oogenblik was het, alsof hij een geestverschijning zag. Hij drukte de handen tegen zijn voorhoofd en begon toen als een dolle door de kamer te loopen.

„Het is allemaal even onmogelijk! Ik verzeker u, die tasch was zwàar toen ik van het station ging. Ik heb haar nog van de eene hand in de andere moeten overnemen vanwege 't gewicht. Toen ik hier kwam zette ik haar op den hoek van 't portiek en probeerde of de deur los was. Maar toen ik merkte, dat die stijf gesloten was....”

„Maar ze wàs niet gesloten,” viel ik hem in de rede. „Toen ik beneden kwam, om naar een inbreker te zoeken, stond ze op een kier!”

Hij bleef staan en keek me opletend aan.

„Dan zijn we allebei gek,” verklaarde hij ernstig. „Ik verzeker u, dat ik op alle manieren geprobeerd heb de deur open te krijgen, en ik hoorde den ketting rammelen. Op 'n kier! U weet niet hoe dit huis wordt gepantserd tegen den nacht.”

„En toch stond ze op een kier toen ik beneden kwam.”

Wij waren zoo met onze aandacht in het raadsel verdiept, dat we geen van beiden voetstappen hadden gehoord. De klank van een onderdrukten uitroep deed ons beiden plotseling omzien. In de deur, in een soort ochtendjapon, met een gezicht vol verbazing en schrik, stond Margery Fleming. Wardrop beheerschte zijn houding onmiddellijk. Wat mij betreft, ik voelde welk figuur ik maakte, met mijn bebloede hoofd, en een buil op mijn hoofd zoo groot als een deurnop, en zonder schoenen aan.

„Wat is er toch te doen?” vroeg zij. „Ik hoorde zulke rare geluiden, en ik dacht, dat er inbrekers waren.”

„Meneer Wardrop probeerde in te breken,” antwoordde ik, „en ik hoorde het en ging naar beneden. Onderweg had ik een gevecht met een open deur, en ik was de verliezer.”

Ik denk, dat ze me niet heelemaal geloofde. Ze keek van mijn gezwollen hoofd naar de open tasch, en toen naar het bleke gezicht van Harry Wardrop. En dan, echt vrouwelijk, herinnerde zij zich, dat haar haar los hing en welk kleed zij droeg, en zij trok zich terug in de schaduw van de hall.

„Ik ben blij, dat het niets ergers is,” hoorden wij haar nog zeggen, en toen ging ze snel de trap weer op.

„Ik zou maar naar bed gaan, als ik u was,” zei Wardrop, zijn hoed oprapende. „Ik ga terug naar het station. Er vertrekt hier geen trein tusschen middernacht en den boemeltrein van half zes. Ik denk niet, dat het wat helpt, maar ik wil toch gaan kijken, wie er met dien trein meegaat.”

„Het is pas half drie,” zei ik, na een blik op mijn horloge, „we konden eerst wel even buiten rondkijken.”

Hij had er behoefte aan, iets te doen, dus ieder voorstel was hem welkom. Al vertelde hij niets, uit zijn koortsachtige opwindung maakte ik op, dat het terugvinden van den inhoud van die Russisch-leeren tasch voor hem een kwestie was van leven of dood. We vonden ergens achter in het

huis een lantaren, en samen zochten we het heele terrein af. Veel tijd was daar niet voor noodig, en we vonden niets.

Nu ik terugdenk aan dien nacht, nu lijkt me de sleutel van wat er gebeurd was, en van veel wat daarna gebeuren zou, zoo eenvoudig en voor de hand liggend; en toch begrepen we er toen niets van. En toen de gang van zaken zich verder ontwikkelde, en de geoeffende speurzinn van Hunter aan het werk ging, bracht ook deze er niets van terecht. Eerst veel later begrepen wij de ware beteekenis der gebeurtenissen van dien nacht.

's-Morgens om zes uur kwam Wardrop terug, uitgeput en overspannen. Er was met den trein van half zes niemand vertrokken. De inhoud van zijn tasch was weg en zou waarschijnlijk altijd weg

SCHOONMAAK

*De schoonmaak is weer in het land.
De olif gaat dus ontwaken
In 't vrouwelijk departement
Van schoone schoonmaakzaken.
Het rommelt door de holle gang,
De huisvrouw doet gewichtig,
De heer des huizes is wat stil,
Wat kleintjes en wat schichtig!*

*Die voelt zich waarlijk niet in staat
Den zeepsop-stroom te stelpen.
En hooft zich hoonend toegevoegd:
„Zoo, kom je ons wat helpen!”
Die zoekt vergeefs naar eigen haard.
Bij allerhand gestommel.
En kent zijn eigen wil niet meer,
Ook die ligt bij den rommel!*

*De witkwaast steekt zijn kop weer op.
En maakt opnieuw historie.
De ragebol viert, ruig van geest,
Haar duistere victorie.
Dit wond're twee-tal exereert
Langs allerhande muren.
En vormt het jachtend hoofdmoment
Van donk're schoonmaakuren!*

*De dweil en boender zijn paraat,
Daar heeft men aan te wennen,
Ze vormen samen het gezag,
Al wil men 't niet erkennen!
De zeemlap staat hen trouw terzij,
Ze dartelt langs de ruiten,
En veel gezinsvertrouwelijkheid
Staat onomwonden buiten.*

*Welaan, we schikken ons wel weer
Bij kalk en bruine boonen,
Al zitten we voor spot te kij
Op wandelende tronen!
Wij, mannen, wachten onzen tijd,
Al kan het er soms knijpen,
Om straks met pastberaden hand
De teugels weer te grijpen!!*

blijven. Ik zette mijn gedeukten kandelaar weer op den schoorsteenmantel en ging liggen om wat te slapen, mij verheugend over de doofheid die de dames Maitland in staat gesteld had, door alles heen te slapen. Ik probeerde de zonderlinge gebeurtenissen van dien nacht te vergeten, maar het kloppen van mijn hoofd hield mij wakker en steeds drong dezelfde vraag zich naar voren: wie had de straatdeur geopend en open gelaten?

VIJFDE HOOFDSTUK

DE KLEINE MISS JANE

Toen ik mijzelf den volgende morgen in den spiegel bekeek, vóór ik mij ging kleeden voor het ontbijt, was ik bijna onherkenbaar. Mijn neus vertoonde een nieuwe krömming, als de rug van een kat, die kwaad is, zoodat ik een Romeinsch profiel van de woeste soort had verkregen, en de buil op mijn voorhoofd, het gevolg van den stoel, was nog gezwollen en vertoonde griezelige kleuren. Ik keerde den spiegel den rug toe en kleedde mij met groote ergernis aan.

Miss Fleming was in de ontbijtkamer, toen ik

beneden kwam; zij stond voor het raam, met den rug naar mij toe. Voortdurend, in al de maanden, die volgden, heb ik haar voor mij gezien zooals zij daar stond in haar rose ochtendjapon. Maar pas heel kort geleden, toen ik haar hierover sprak, verzekerde ze mij, dat de japon blauw was, dat ze in dien tijd niet eens een rose of roode ochtendjapon had, en als ze er een had, droeg ze die toch beslist dien morgen niet. En na mij aldus van kleurenblindheid te hebben beschuldigd, hield ze vol, dat ze niet met den rug naar mij toe stond, want ze zag duidelijk mijn gelaat, terwijl ik de trap af kwam. Ik moet dit dus verbeteren. Miss Fleming stond, in een blauwe japon, naar de deur te kijken toen ik de ontbijtkamer binnen kwam. Eén ding weet ik heel zeker: ze kwam met uitgestoken hand naar mij toe.

„Goeden morgen,” zei ze. „Wat hebt u een verschrikkelijk gezicht!”

„Dat is mijn gezicht niet,” antwoordde ik zachtzinnig. „Mijn gezicht zit dieper, onder al die uitwassen. Ik heb geprobeerd den buil op mijn voorhoofd weg te werken met krijt, maar dat maakt het geval nog duidelijker, gelijk de sneeuw op de bergtoppen.”

„De blanke toppen der purperen bergen,” citeerde zij, terwijl ze koffie voor me inschonk. „Maar ik verzeker u, dat ik me veel beter voel sinds u de zaak in handen hebt genomen. Tante Letitia zegt, dat u reusachtig bent.”

Nederig dacht ik aan de mislukking van mijn eerste poging om speurhond te spelen, en ik verloochende mijn recht op de hooge opinie van miss Letitia. Mij herinnerend, hoe ik de nachtwacht had nageloopt naar het politie-bureau, dacht ik aan Delia en haar briefje.

„Vóór er iemand binnen komt, miss Fleming, wou ik u een paar dingen vragen,” zei ik. „Hoe heette het dienstmeisje, dat u dien nacht hielp het huis te onderzoeken?”

„Annie.”

„En welke andere meisjes zei u ook weer, dat er waren?”

„Delia en Rose.”

„Weet u ook iets meer van ze? Waar ze vandaan kwamen en waar ze heen zijn?” Zij lachte even.

„Wat weet iemand nou van nieuwe dienstboden!” antwoordde ze. „Ze brengen getuigschriften mee, maar getuigschriften zijn voor de meeste vrouwen het middel, om van personeel af te komen zonder ruzie. Rose was oud en dik, maar Delia was een knap ding. Ik dacht, dat ze nogal met Carter ophad.”

Carter en Shields, de politie-agent? Die Delia scheen een flirt te zijn.

„En u hebt geen vermoeden, waar Carter gebleven is?”

„Niet 't minste.”

Toen kwam Wardrop binnen, en ze spraken over andere dingen. De twee oude dames schenen thee en toast op bed te krijgen, als ze wakker werden, dus ontbeten we met z'n drieën. Maar de conversatie werd er door Wardrop niet levendiger op. Hij keek bezorgd en overspannen, ontweek de blikken van miss Fleming, liet een paar eieren brengen, keek op zijn horloge en ging toen heen, zonder iets gegeten te hebben.

„Ik wou den trein van half tien halen, Margie,” zei hij, toen hij weer binnenkwam met den hoed in de hand. „Misschien kom ik niet dineeren. Zeg het even aan miss Letitia, wil je?” Hij keerde zich om en wou heengaan, maar scheen zich te bezinnen, kwam weer terug en stak mij de hand toe.

„Misschien zie ik u niet meer....” begon hij.

„Als ik u eerst zie, dan zeker niet,” schertste ik. Hij keek naar mijn misvormd gezicht en lachte.

„Ik heb een Maitland van u gemaakt,” zei hij.

„Ik heb nooit gedacht, dat iets anders dan een wonder der natuur een tweeden neus kon voortbrengen, zooals die van miss Letitia. Het spijt me verschrikkelijk, meneer Knox, en als u niet wilt, dat miss Jane dien buil gaat bewerken met een koud zilveren mes en een kluit boter, dan zou ik u raden u, te verbergen, vóór ze beneden komt. Vaarwel, Margie.”

Ik geloof, dat het meisje even vreemd opkeek als ik van de verandering, die er in zijn houding en zijn stem kwam, toen hij tot haar sprak. Zijn glimlach verdween en hij zag haar nauwelijks aan; en het kwam mij voor, dat zijn schuwheid haar meer verbaasde dan verdroot.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

*De zoom van den rok.
Grote hoeden.*

De zoom van den rok is iets, waarover de Parijsche couturiers het nog niet eens zijn.

Wel wat betreft de eenvoudige kleding voor den dag en het avondtoilet. Bij de sportkleding en wandeljaponnen valt de rokzoom 'n handbreedte ongeveer ander de knie — daarin zijn de modekoningen eensgezind. En de avondtoiletten lang en liefst hier of daar slepend — ook dat is iets, dat een uitgemaakte zaak schijnt.

Maar dan zijn er de namiddagtoiletten, de japonnen voor visites, voor schouwburg, voor meer feestelijke gelegenheden. En hier komen de verschillen.

Sommige modekoningen lanceeren ook voor den namiddag de min of meer slepende gewaden. In sommige Parijsche modehuizen reikt de zoom



Grote hoed van zwart stroo, gegarneerd met ripslint en la France roos.

Avondtoilet van rose chiffon, de cape omzoomd met beige vos, gedragen door Mary Astor in een nieuwe film.

der japonnen rondom tot de enkels, andere houden den ongelijken rokzoom, kort op zij, of van voren, en dan ofwel van achteren, ofwel op zij neervallend, tot hij bijna den grond raakt. Ook zijn er toiletten met een kleine puntige verlenging van voren en een dito grootere aan den achterkant. En Redfern lanceert een namiddagjapon met een gladden rok, 'n handbreedte onder de knie reikend, waar van achteren, ter hoogte van de heup een paar wijd uitvallende paneelen zijn gezet aan de breedte, naar beneden in punten uitlopende ceintuur. Die naast elkaar geplaatste paneelen, tot aan de enkels reikend, uitwaaijend bij iedere beweging van de draagster, welke sterk doen denken aan 'n zwaluwenstaart, zijn niet gevoerd en dus, als de meeste rokverlengingen, doorschijnend.

De half lange mantel is eigenlijk aange-

wezen om bij zulke lange japonnen te worden gedragen — en dat is nu weer iets, waar de dames over 't algemeen niet aan willen.

De strijd is nog onbeslist en intusschen kiest ieder wat het beste overeenkomt met eigen smaak, heurs en omstandigheden.

Een toilet, bijvoorbeeld, van een lengte als het hierbij afgebeelde, mogen we met zijn slanke lijnen heel mooi vinden — in de praktijk zou het ons zeker niet bevallen. En we laten het, wat betreft de lengte tenminste, dan ook liefst in filmland, waar het door Mary Astor werd gedragen in een nieuwe film.

De grote hoeden maken opgang. Ze zijn voor den zomer zeker ook meer geschikt dan de kleine modelletjes. Zóó groot als de hoed van onze eerste afbeelding zullen de meesten onzer er echter wel geen kiezen voorloopig.

Ook Panama-hoeden, die heerlijk lichte en praktische dracht voor warme zomerdagen, worden weer gedragen, modieus geplooid en omgeslagen en eenvoudig gegarneerd met zwart of donkerblauw lint.

PAULA DEROSE

Een aardig vilthoedje.

De schetsen toonen ons, hoe we van 'n ouden breedgeranden, of cloche vilthoed een aardig klein vilttopje kunnen maken.

De eerste schets toont uw vorm in tweeën gevouwen over de lengte. De pijltjes wijzen, waar het midden van den voorkant is.

We beginnen met den bol van den rand af te snijden; knip dezen 1 c.M. boven den rand af.

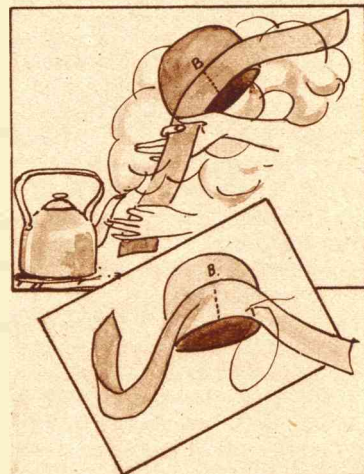
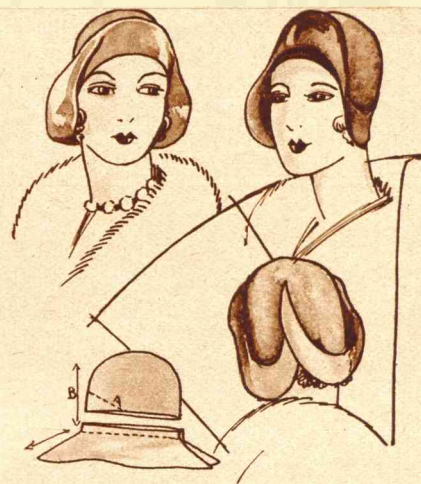
Knip vervolgens het gedeelte van den bol over het voorhoofd weg, zooals met de stippellijn is aangegeven, ongeveer 2½ à 3½ c.M.

Wanneer u den rand van den bol verwijderd heeft, zet den bol dan op, trek hem achterover tot in den nek. Is de bol te wijd, maak dan 1 of 2 plooi-tjes (die naar boven smaller wordend tot niets uitloopen) in het midden van achteren.

Wanneer men den bol op heeft, moeten, zooals op de schets, de wenkbrauwen zichtbaar zijn.

Is de bol te laag in den nek, dan kunnen we daar 't vilt even wegsnijden, mooi met 't model meeloopend. Ga dan verder met den rand precies in tweeën te vouwen, knip midden-achter door, en geef midden-voor met een speld aan. Bevestig den c.M., welke opslaat, van binnen aan den bol; speld dien midden-voor vast.

Draai dan den rand tegen den bol en speld dien ook van voren.



Houd vervolgens ieder eind van den rand boven den tuit van een ketel stoomend water en speld geheel in de rondte de opstaande c.M. van binnen tegen den bol.

Begin van voren, laat het vilt lenig worden in den stoom, zoodat ge het kunt rekken en vouwen. Bestudeer het plaatje van het afgewerkte hoedje en u zult zien, dat we den rand terugvouwen, alleen van voren, en dat de leuke vouw juist boven uw rechter wenkbrauw komt. U kunt dit gemakkelijk doen met het door stoom weekte vilt.

Als u het zoo geleidelijk trekt om te vervormen, gebruik dan zooveel mogelijk spelden om het model er in te houden.

We rekken en vouwen net zoo lang, totdat het model ons bevalt.

Als alles goed vastgespeld zit, wordt het aan elkaar genaaid; we gebruiken daarvoor precies bijpassende zijde en zorgen, dat de steken niet zichtbaar zijn.

Het overblijvende stuk van den rand van achteren knippen we er af en naaien den achterkant netjes en stevig tegen elkaar.

Dit deel van den rand wordt neergeslagen tegen den nek. Een kapje komt van binnen voor afwerking.

Een andere manier om den rand aan den bol te zetten is, den opstaanden centimeter tegen den bol aan te naaien. Dit zien we ook toegepast bij het andere modelletje, waarvan de rand geleidelijk naar achteren smaller geknipt wordt. De uiteinden tegen den bol aan, het linkereinde onder het rechter.

De rand, welke van voren opgeslagen is, krijgt opzij een slag en de zij- en achterkant loopen verder naar beneden door.

VOOR EEN IDEALE VERZORGING
VAN GELAATSHUID EN HANDEN



LUX TOILET ZEEP
25 CTS. PER TABLET



NV LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ VLAARDINGEN



Pond's Creams
zijn verkrijgbaar in alle goede
zaken en potten van f 1. - en f 2. -
en in tuben van f 0.50 en f 0.80

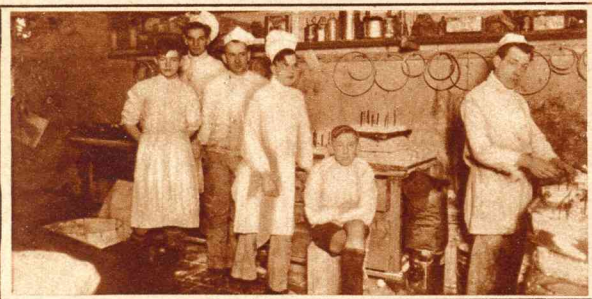
Monsters
Pond's Extract Co. - Amsterdam.
zendt U 2 tuben Cold-Vanishing
Cream na inzending v. 10 ct. port.

maar niet met Uw huid, willen wij
eraan toevoegen, indien U deze met
Pond's Vanishing Cream beschermt
tegen de nadeelen van ons klimaat.
Pond's Cold Cream reinigt de
poriën en verwijdert alle stof en vuil.
Veeg de overtollige cream af en
behandel Uw huid daarna met
Pond's Vanishing Cream.

Verzorgt Uw Teint



Pond's
Vanishing & Cold
Creams



N. R. J. VAN DEYL - BANKETBAKKER

Boekhorststraat 268 - Tel. 15028
Valiantlaan 56 - Tel. 31594

Het goedkoopst adres voor slagroomgebak

VOOR HERSTELLENDEN
EN TER VOORKOMING VAN
OVERSPANNING

VITOPHOS

HET VERSTERKINGSMIDDEL

VOOR ALLEN

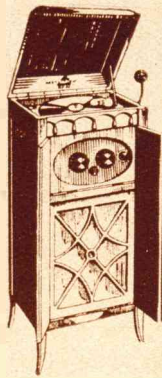
VERT.: N.V. AMSTERD. CHININEFABRIEK



Tegen ruwe, gesprongen
huid is Crème Mouson
het meest begeerde huid-
verzorgingsmiddel

**CRÈME
MOUSON**

Dit is iets voor U! De Sirena Radio Gramfoon



In luxe Salonkastje met uitneembare
luidspreker. - Prima radio ontvang-
toestel met gramfoonversterker
met pick up geheel compleet geplaatst

f 450.—

Ons huurkoopsysteem maakt
U den aankoop gemakkelijk!

Vraagt Catalogus No. 94.

N.V. HEES & Co. - DELFT

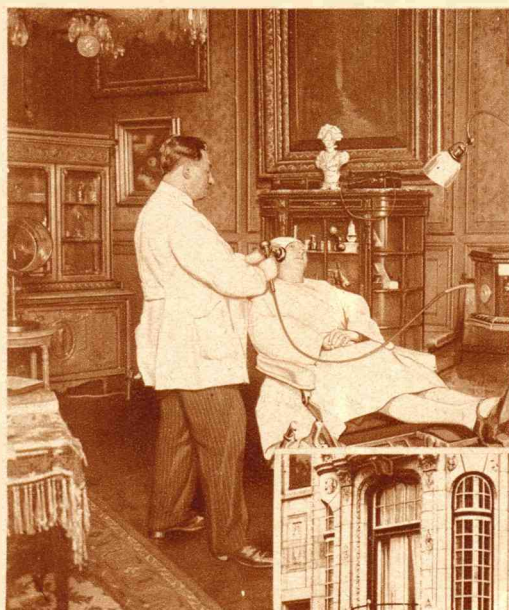
Fabriek van Muziekinstrumenten
Peperstraat 8-10 - Voorstraat 38-40

DEN HAAG: { Fred. Hendriklaan 295
Prinsstraat 36-38

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen
preparaat: **Anusol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men at.

Generaal Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36 - Amsterdam - Telef. 26496

„Het aangewezen middel om de huid gezond te houden is Palmolive Zeep”



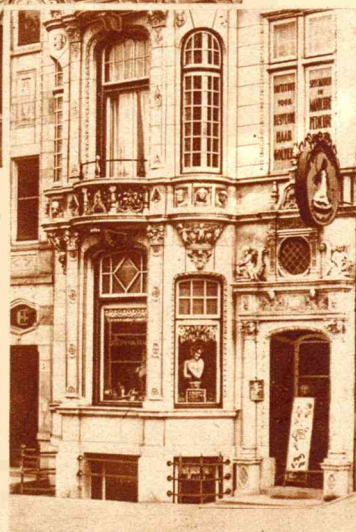
zegt **NEUSTADT**
te 's-Gravenhage

Het ligt voor de hand, dat de zeep,
welke de bestanddeelen palm- en olijf-
oliën in zich vereenigt, het aangewezen
middel is om de huid gezond te houden.

M. Neustadt

BEZUIDENHOUT 3, DEN HAAG

M. Neustadt, gerenom-
meerd schoonheidsspecia-
list te Den Haag aan het
werk in zijn keurig inge-
richten salon de beauté,
waarvan U hier een af-
beelding van het interieur
zoowel als van het exte-
rieur ziet.



20 cent
PER STUK

IN het elegante Den Haag zijn
de schoonheidsspecialisten het
volkomen eens met hun collega's
in wereldsteden, als New York,
Parijs, Londen, Budapest, Holly-
wood en Berlijn, dat een zeep,
samengesteld uit palm- en olijf-
oliën een bij uitstek gunstigen
invloed uitoefent op de huid.
Neustadt beveelt uitsluitend deze
zeep aan als basis voor de be-
handeling met zijn beroemde
Crème de Beauté.

Voor een gezonde, frissche huid
geeft de palmolive 2-minuten be-
handeling dan ook de grootste
waarborg.

De 2-minuten behandeling

Wrijf het schuim van Palmolive zeep
en warm water gedurende 2 minuten in
de huid; daarna afspoelen met warm,
vervolgens met koud water. Doe dit twee
maal per dag alvorens poeder of rouge aan
te brengen en het resultaat is verbluffend

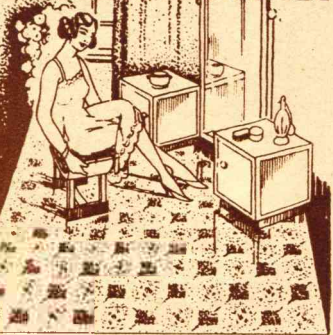
Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de
geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.
COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V. — Spuistraat 64-70 Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

IN DE SLOAPKAMER



— zoo goed als in al Uw andere ver-
trekken, zult U plezier van mij hebben!
Uw stap zal mij nooit schaden,
want mijn mooie dessins zitten er
vaster op dan zelfs bij dure soorten!
Boen mij, ja, houdt mij onder water,
ik kom er weer uit zoals ik er inging,
mooi, vroolijk van kleur en ongedeerd
Mijn onderhoud vraagt nauwelijks
moeite!
Mijn soliditeit is grooter dan ooit en
ik word dan ook schriftelijk gega-
randeerd. Deze garantie is voor U tevens
het bewijs, dat U mij, „BALATUM”,
koopt en geen imitatie!
Vraag dus alleen naar MIJ, want IK ben
uw vloerbedekking bij uitnemendheid
en kom vele jaren achtereen op
Uw vloer liggen voor nau-
welijks f 15.— per
kamer.



Wasch Uw haar

eens met Purolzeep. U zult dan zien hoe
mooi, zacht en roosvrij uw haar wordt.
Purolzeep is evenals Purol verkrijgbaar bij Apoth. en Drogisten.

SEINPOST-THEATER

SCHEVENINGEN — TELEF. 53718, 53719

„LIEFDE ONDER VRIESPUNT” (MARIA PANDLER)

BON voor de Lezers van 's-Gravenhage in Beeld
GOED VOOR TWEE INVITATIES
met bijbetaling van f 0.40 per persoon voor Sted. bel., enz.
Geldig: Dagelijks, behalve Zaterdag, Zondag en Maandag.
Plaatsbespreking aanbevolen van 11—4 uur à f 0.10 per plaats
ook daags tevoren.

REINARI

De Constant Rebecquestraat 86—88 — Tel. 36154
levert U een

PRIMA GRAMPHOON MET 10 PLATEN
His Masters Voice — Polydor — Columbia — Brunswick enz.
vanaf f 1.50 per week

KOFFERGRAMPHOONS
His Masters Voice — Polydor — Columbia — Edison Bell — Odeon
vanaf f 1.— per week

Ook wordt door ons vakkundig geplaatst
VOOR SLECHTS VIJFTIEN GULDEN P. MAAND
een complete combinatie van

PHILIPS

VOOR SLECHTS 1½ CT.

noodig om deze annonce uitgeknipt in open
enveloppe als drukwerk aan ons op te zenden,
ontvangt U uitvoerige brochures over het

HERSTEL VAN UW HAARGROEI

Vermeldt naam en adres op de achterzijde der
enveloppe en adresseert aan: (H. i. B.)

Dr. H. NANNING'S PHARM. CHEM. FABRIEK
DEN HAAG

A S S O

Rosendaalschestraat 240, Arnhem — Dir. J. van der By
A-cursussen: kommies, politie-beambte, maréchaussée, verpleger, verpleeg-
ster, besteller, spoorweg-beambte, hulpkeurmeester (voor slagers), enz. Vlugge
opleiding per brief. Laag lesgeeld. Inlichtingen gratis. Vermeld Uw geboortedatum.
B-cursussen, voor beginners: praktijk-diploma boekhouden. Fransch,
Duitsch, Engelsch, Alg. ontwikkeling. Ned. Taal. Rekenen. Aardrijkskunde, enz.
De B-cursussen zijn voor personen van iederen leeftijd en kosten f 15.—. Betaling
in gedeelten. Woordenboeken en atlasen gratis in eigendom. Lager Onderwijs
voldoende. Correctie van gemaakt werk. Velen verwierven door het bezit van
diploma boekhouden een goede positie of bijverdienste. Vraag namen en adressen!



Wat alweer nieuwe zolen?



De eenvoudigste en goed-
koopste manier om dit vraag-
stuk op te lossen is: Geef
hem Goodyear zolen.
Ze zijn waterproof en bui-
tengewoon sterk.

Neem geen risico, maar

GOODYEAR

VAN ROSSUM & Co. DEN HAAG AMSTERDAM ROTTERDAM

WAAROM

zoudt U een minderwaardig rijwiel
koopen, wanneer U onze le klas

H. B. S.

RUDGE WHITWORTH RIJWIELEN

kunt koopen op termijnbetaling met
f 1.50 per week zonder vooruitbetaling?

W. VAN BEIJEREN

Zoutmanstraat 69-71 - Tel. 30588

Grootste Reparatie-inrichting hier ter stede

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste



MIJNHARDT'S

laxeer-
tabletten

werken
zacht en zeker



Pertussin

het middel bij Kink-
hoest, Asthma en
ziekten der Adem-
halingsorganen.

Alom verkrijgbaar f 2.— per
flesch.

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN**

**DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
ZIJN EN TE BLIJ-
VEN IS
ADVERTEEREN**

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

ADVERTEEREN

in

's-GRAVENHAGE IN BEELD

is een daad van
verstandig beleid

Dames-Kapsalon Maison Eugénie

Wasschen, knippen, onduleren f 1.25
Gegarandeerd haarverven, systeem Henné — 9 aparte salons
Permanent wave, systeem Gallia, f 15.—

Valkenboschlaan 301 — Telefoon 36862

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren
op „'s-Gravenhage in Beeld" à f 1.62⁵ per drie maanden 1)
f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau,
Stationsweg 95, of per post toezenden in open enveloppe met post-
zegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Adm. van „'s-GRAVENHAGE IN BEELD"
STATIONSWEG 95

